



ஆசிரியர்: லாமினிக் ஜீவா

செப் - ஒக்டோபர்
1978 ஜ-21
1 ரூபா =



தாரைதாரை 150 வது பதிவைத் தீர்ந்தது

துணிகள் பள் சிட எம்.டிஸ்

EMIDEES

நறுமணத்திற்கு
நுரை வளத்திற்கு

தூய்மையாக்கும் ஆற்றலுக்கு வேறெந்த சோப்பும்
எம்.டிஸ் சோப்புக்கு சடாகாது

உபயோகித்து நீங்களே அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

எ ம் டி ஸ்

விநியோகஸ்தரிகள்: H. P. T. குரூப் - கொழும்பு - 8.

•ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
பாதிபிணைய கலைகளில் - உள்ளம்
செய்துபட்டுள்ளதும் நடப்பவர் - பிறர்
சுருட்டி கண்டு துள்ளுவார்.

மலிகை மலிகை மலிகை

126

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

செய்தம்பர் - ஒக்டோபர் '78



மலிகை: மலிகை
செய்தம்பர் - ஒக்டோபர் '78

MALLIKAI
Editor: Domitic Jeeva
234B, K. K. S. Road,
JAFNA,
Sri Lanka

மலிகையில் வெளி
யாகும் கதைகள், கவி
களில்வரும்பெயர்கள்
நிகழ்ச்சிகள் யாவும்
கற்பனையே
சிறந்தவை, கருத்து
எல்லாம் ஆக்கியோர்
தனித்துவம்
பொறுப்பும் அவரே

இம்மாத இதழில் இருந்து மலிகை ஒரு ரூபா
விலை உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. இது தவிர்க்கப்
பட முடியாத நிலை. பக்கங்கள் கூடியிருப்பது கவனிக்
கத்தக்கது. இனிமேலும் தொடர்ந்து பக்கங்கள்
கூட்டப்படும்.
தொடர்ந்தும் நாட்களில் ஏற்பட்ட சிக்கல் கார
ணமாக இம் மாத இதழும் செப்டம்பர் - ஒக்டோபர்
என்றே வந்திருக்கின்றது. இனிமேல் இந்த நிலை ஏற்
படாது. மாதம் மாதம் வெளிவரும்.
பொங்கல் சிறப்பிதழ் வெளியிட உத்தேசம். எழுத்
தாள நண்பர்களின் ஒத்துழைப்பு இதற்கு முக்கிய

தேவை. சகல இலக்கிய நண்பர்களையும் எம்முடன்
ஒத்துழைக்கும்படி வேண்டிக் கொள்ளுகின்றோம்.
புதிய புதிய அம்சங்களைச் சேர்த்து மலிகையின்
ஆழத்தை இன்னும் விரிவு படுத்த வேண்டுமென்பது
நமது திட்டம். உங்கள் உங்கள் மனதில் ஏதாவது
புதிதாகத் தட்டுப்பட்டால் எமக்கு எழுதுங்கள். பரஸ்
பரம் கருத்துப் பரிமாறல் செய்வதின் மூலம்தான்
மலிகையை மாத்திரமல்ல, எழுத்து இலக்கியத்தை
யும் செழுமைப்படுத்த முடியும் என மனதார நம்பு
கின்றோம்.

— ஆசிரியர்

பெரியார் நூற்றாண்டு

பெரியார் நூற்றாண்டைத் தமிழகம் மிக விரிவாகக் கொண்டாடுகின்றது.

சாதிக்கொடுமையைச் சாடியது மாத்திரமல்ல, அதற்காக இயக்கம் நடத்தியவர் பெரியார். வைக்கம் வீரர் என்ற பட்டத்தையும் பெற்றவர்.

பெரியார் அரசியல் உலகில் புகுந்த சமயத்தில் இந்தியாவில்— குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் சாதிக் சனியன் பல கோணங்களில், பல ரூபங்களில் தனது மூர்க்கத் தாண்டவத்தை ஆடி வந்து, அழிவுச் சக்தியாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

பெரிய அரசியல் தலைவர்கள் என மதிக்கப் பட்டவர்கள் கூட, இந்தப் பிரச்சினையைத் தொடர்புப் பயந்து, அந்நியனிடம் சுதந்திரப் பிச்சை கேட்டுக் கொண்டிருந்த கால கட்டத்தில் பெரியார் துணிந்து இந்த மனித சங்காரக் கொடுமை தீர்த்தால் தான் நாம் கேட்கும் சுதந்திரத்துக்கு அர்த்தம் உண்டு எனச் சொல்லி, தேச விடுதலை இயக்கத்தைப் புதிய பரிணாம வழியில் சிந்திக்க வைத்தார்.

சுயமரியாதை இயக்கமும் பெரியாரும் பிற்காலத்தில் பல்வேறு பிரச்சினைகளைப் போட்டுக் குழப்பி முற்போக்கு இயக்கங்களுடன் முரண்பட்ட போதிலும் கூட, அவரது நேர்மை, துணிச்சல், சாதி, மத, மூடநம்பிக்கைப் பிரச்சினைகளில் அவர் காட்டிய தீவிர எதிர்ப்பு போன்றவைகள் என்றும் மதிக்கப்படத் தக்கவை.

நமது நாட்டிலும் இன்றுதான் சிவருக்கு மேடை ஞானோதயம் வந்திருக்கிறது. திடீரென சாதிக் கொடுமையைத் தகர்க்க வேண்டும் எனச் சிலர் இப்பொழுதுதான் கூக்குரலிட முயல்கின்றனர். ஆனால் துணிந்து இயக்கமாகச் செயல்பட இவர்களுக்குத் துணிச்சலும் இல்லை; முதுகெலும்பும் இல்லை!

இவர்களை வைத்துப் பார்க்கும் போதுதான் பெரியாரின் பெருமை துலாம்பரமாகத் தெரிகின்றது. இந்த நடிப்பு மேடைப் பேச்சாளர்களை விட காரிய சாத்தியமாக்கிய இயக்கம் நடத்தி வந்தவர் — நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இதன் மையப் பிரச்சினையைத் தொட்டு உலுப்பியவர் — என்ற காரணத்தினால் அவரது பேராண்மை மிக்க துணிச்சலுக்காகவும் அவர் நடத்திய இயக்கத்தால் ஏற்பட்ட சமூக மாறுதல் காரணமாக இன்று பல மனித உருவங்கள் தலை நிமிர்ந்து நடக்க உதவினர் என்பதற்காகவும் பெரியாரைப் போற்றுகின்றோம்.

— ஆசிரியர்



அடுத்த தலைமுறை மன்னிக்காது!

சமீப காலமாக யாழ். மாவட்டத்திற்குள் சாதி ஒழிப்புப் பற்றி மிக ஓங்காரமாகப் பேசப்பட்டு வருவதை நாடு அறியும். நல்ல உள்ளம் படைத்தவர்களும் தெரிந்து வைத்திருக்கின்றனர்.

காலாதி காலமாகத்தான் இந்த இழிவைப் பற்றி, நாசகரமான இந்தச் சமூகத் தீமையைப் பற்றி, கொடுமையான இந்த மனித சங்காரத்தைப் பற்றிப் பொறுப்புள்ள பல தலைவர்கள் மேடைதோறும் பேசிப் பேசி, கண்ணீர் கூட வடித்து விட்டார்கள்!

ஆனால் இந்தச் சாதிச் சனியன் இன்னமும் எம்மை விட்டு நீங்கவில்லை—முற்றாக நீங்கி விட்டதற்கான அறிகுறிகள் ஏதுமில்லை.

அப்படியானால் குறை — அல்லது தவறு — எங்கோ இருக்க வேண்டும் என்பதுதானே இதற்கு அர்த்தம்!

'இந்தச் சாதி வெறி என்ற கொடிய அரக்கனை வேரோடும், வேரடி மண்ணோடும் இந்தக் காந்தி ஜெயந்திக்குள் — ஒக்டோபர் 2 - 1978 - க்குள் — ஒழித்துக் கட்டி விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்போம்!' எனச் சூளுரைத்தனர், சில தமிழ்த் தலைவர்கள்.

காலக் கெடுவும் வந்து போய் விட்டது.

சனியன் நம்மை விட்டுத் தொலைந்த பாடாகக் காணவில்லை!

இதை அந்தத் தலைவர்களே ஒப்புக் கொண்டு விட்டனர். கெடு முடிந்தது; பிரச்சினை தீரவில்லை.

நாளுக்கு நாள் பத்திரிகைகளைப் பார்த்தால் தெரியும்: கொட்டில்கள் கொளுத்தப்படும் செய்தி, கலவரங்கள் நடக்கும் சம்பவங்கள், தனித் தனியாக ஆட்களை மறித்து அடிக்கப்படும் நிலைமைகள், பெண்களை மானபங்கம் செய்யும் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்று வருவதைச் செய்தித் தாள்கள் வெளியிடுகின்றன.

அச் செய்தித் தாள்களுக்குக் கிடைக்காத செய்திகள் எத்தனையோ! எத்தனையோ!

'தொழிலாளர்களை என்னிடம் வரவிடுங்கள்!' எனச் சொல்லும் யேசுவின் பொன் மொழிகளைப் பொறித்து வைத்துக் கொண்டே அவரது ஆலயங்களை அந்தத் தொழிலாளி வர்க்கத்து மக்கள் வழிபட விடாமல் இழுத்துப் பூட்டி வைத்துள்ள சம்பவம் இளவாலையில் நடந்துள்ளது.

எனவே இந்தச் சாதிச் சனியன் ஒரு வட்டத்திற்குள் நின்று விடவில்லை, தமிழ் மக்களின் பல்வேறு அமைப்புக்களிலும் இதன் நாசவேர் ஊடுருவிச் சென்றுள்ளது.

இந்த விஷ வேரைச் சுட்டெரிக்க யார் இந்த மண்ணில் தலை தூக்குகின்றார்களோ, எந்தவொரு இயக்கம் கைகொடுத்து உதவ முன்வருகின்றதோ அதுவே தமிழ் மக்களின் சரியான தீர்வுப் பிரச்சினையைப் புரிந்து கொண்ட அமைப்பு என நாம் தீர்க்கமாக நம்புகின்றோம்.

இந்தக் கொடிய சமூகப் பிரச்சினை திராமல் தமிழ் மக்களினது எந்த நியாயமான மனிதப் பிரச்சினைகளும் தீர்க்கப்பட்டு விடும் என உண்மையாகவே நாம் நம்பவில்லை.

'நம்மிடம் தானா உண்டு? ஏன் மற்றவர்களிடமும் இது இருக்கிறதுதானே?' என்ற சதாதனக் குரல் சில இடங்களில் கேட்காமல் இல்லை. இது தர்க்க ரீதியற்றது. மற்றவர்களிடம் இந்தத் தீமை இருப்பதால் எம்மிடமும் இது இருக்கலாம் என்பதா நியாயம்? மற்றவர்களிடம் இந்த அளவுக்கு இல்லை.

சமீபத்தில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருகை தந்த திராவிடர் கழகச் செயலாளர் வீரமணி அவர்கள் சொன்னது மிகப் பொருத்தமானது. பாராளுமன்ற ஆசன ஆசையைத் துறந்து உண்மையாகவே தமிழ் மக்களினது முன்னேற்றத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்ட மக்கள் தலைவர்களால்தான் இந்தப் பிரச்சினைக்கு விடிவு காண முடியும் என்று கூறினர் அவர்.

தமிழ்த் தலைவர்களில் யார் இதற்குச் சம்மதம்?

இந்தத் தமிழ்த் தலைவர்களினால் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தப்படும் தொகுதிகளிலேயே நூற்றுக் கணக்கான ஆலயங்களில், தேநீர்க் கடைகளில், பொது இடங்களில் இன்னமும் இன்னமும் ஒரு பகுதி மக்களை உட்பிரவேசிக்க விடாமல் தடை போடப் பட்டிருப்பதை இந்த நாடே நன்கறியும்.

ஆலயத்தினுள் போவதினாலோ தேநீரைச் சமத்துவமாக அருந்துவதினாலோ இந்தப் பிரச்சினை தீர்ந்து போய் விடப்போவ தில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பிரச்சினை ஒரு பொருளாதார அடிப்படைப் பிரச்சினையாகும்.

இருக்க இவ்விடம் இல்லை. கமம் செய்யச் சொந்த நிலமில்லை. தொழில் செய்து வாழலாம் என்றால் போதிய தொழில் வாய்ப்பு வசதி இல்லை. படித்து முன்னேறலாம் என்றால் தக்க பள்ளிக் கட்டடங்கள் இல்லை.

எனவே சங்கிவித் தொடரான பிரச்சினை இது.

இந்த மூலப் பிரச்சினைகளைப் புரிந்து கொண்டால்தான் பூராவாக இந்தச் சனியனை விரட்ட முடியும் என்பது திண்ணம். அது வரைக்கும் அவர்களினது மனித உரிமைப் பிரச்சினையை உறுகாய் போட்டு வைத்துவிடலாம் என்பது இதற்கு அர்த்தமல்ல.

இது ஒரு கட்சியின், ஒரு சாராரின், அல்லது ஒரு பகுதியாரின் பிரச்சினையே அல்ல. இது ஒரு தேசியப் பிரச்சினை. சகல மக்களினதும் பொதுப் பிரச்சினை. எந்தக் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களென்றாலும் சரி, எந்த அமைப்புக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களென்றாலும் சரி, சகலரும் இதயபூர்வமாக முயன்று இந்தச் சாதிச் சனியனைத் தொலைத்துக் கட்ட முன்வர வேண்டும்.

இல்லையென்றால் அடுத்த தலைமுறை இந்தத் தலைமுறையை மன்னிக்கவே பன்விக்கரது!

இலக்கியப் பயணத்தில் இனிமையான பல நினைவுகள்

கொழும்பு ஜீவா

திடீரென்றுதான் அந்தத் தந்தி வந்தது!

உடனடியாகக் கொழும்பு வரும்படியும், திருப்பூரில் நடைபெற இருக்கும் கலை இலக்கியப் பேரு மன்றத்தின் நாலாவது மாநாட்டில் என்னைப் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொள்ள முடிவெடுத்திருப்பதாகவும் அந்தத் தந்தியில் குறிப்பிட்டிருந்தது.

முன்னரே தமிழகத்தில் ஒரு மாநாட்டில் பங்கு பற்றிய தோழர் சிவத்தம்பி திரும்பி வரும்பொழுது மாநாட்டு அழைப்பொன்றைக் கொண்டு வந்து என்னிடம் கையளித்திருந்தார். அக் கடிதத்தை மாநாட்டுக் குழுச் செயலாளராகப் பணியாற்றிய தோழர் கே. சி. எஸ். அருணாசலம் எழுதியிருந்தார்.

எப்படியும் நான் நடைபெற இருக்கும் மாநாட்டுக்கு வருகை தரவேண்டுமெனக் கேட்கப்பட்டிருந்தேன். அக் கடித வாசகத்தின் மூலம்:

இது தவிர, கட்சியின் 10-வது மாநாட்டிற்கு இந்தியப் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்ட தோழரும் டில்லிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான எம். கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் மல்லிகைக்கான பேட்டியை நான் எடுக்கும்போது கலை இலக்கிய மன்ற மாநாட்டில் நான்

கலந்து கொள்ள வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

14-வது மலர் வெகு வேகமாகத் தயாராகக் கொண்டிருந்த வேளையது. என்னால் சரியாகத் தூங்கமுடியாத வேலைப்பளு! எனவே மலர் முடிந்து ஆறுதலாகப் போகலாம் என்ற திட்டத்துடன் நான் மலர் வேலையில் முழுகி இருந்த கட்டத்தில் தான் தந்தி வந்து சேர்ந்தது.

நண்பர் கனகரெட்டுவிடம் அந்தரங்கமாக யோசித்தேன். இன்னும் எனது நெஞ்சுக்கு நெருக்கமான ஒரு சில நண்பர்களைக் கலந்து ஆலோசித்தேன். அவர்கள் எப்படியும் இந்த மாநாட்டில் நான் கலந்து கொள்வதுதான் நல்லது என்ற யோசனையை வற்புறுத்தினார்கள்.

எல்லா வேலைகளையும் போட்டது போட்டபடி விட்டு விட்டுக் கொழும்புக்குப் பிரயாணம் செய்தேன்.

என்னிடம் பாஸ்போட் இருந்தது; ஆனால் அது காலாவதியாகி விட்டிருந்தது. அதைப் புதுப்பிக்க வேண்டும்; விசா எடுக்க வேண்டும்; விமான டிக்கெட் பண்ண வேண்டும். இவை அனைத்தையும் மூன்றே மூன்று நாட்களுக்குள் செய்து முடிக்க வேண்டும்.

எனக்கு மலைப்பாக இருந்தது. என்ன செய்வது? ஏது செய்வது எனச் செய்வதறியாத நிலை.

வாகன வசதி இல்லை. கப்பல் மூலம் இலங்கையர்கள் இந்தியா செல்லலாம் என்ற பிரயாணத் தளர்வு காரணமாக ஏராளமானவர்கள் இந்திய ஹைக் கமிஷன் காரியாலயத்தில் விசாவுக்காகக் காரைமுற்றுகையிட்டிருக்கும் நெருக்கடி. இவை அத்தனையையும் பார்த்து நான் மலைத்து நின்ற சமயம்தான் எனது இனிய நண்பர் 'சுந்தா' எனக்குக் கை தந்துவ முன்வந்தார். அவருடன் அவரது நண்பர் பாலாவும்துணை புரிந்தார்.

கொழும்பில் டாக்ஸிக்கு மாத்திரம் 500 ரூபாய்களுக்கு அதிகம் செலவழித்திருப்பேன்.

கடைசியில் கொழும்பில் விமானமேறி திருச்சி விமான நிலையத்திலேயே இறங்கினேன். அதுவரைக்கும் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. பிரயாணப்படுவேன் என்ற எண்ணமும் எனக்கில்லை.

திருச்சி விமான நிலையத்தில் கஸ்டம்ஸ் சோதனைகளை எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு வெளியே வரும்பொழுது குளிர்ப்பானம் காற்று முகத்தில் வீசியது.

அப்பொழுது இந்தப் பிரயாணத்திற்காக எனக்காகச் சிரமப்பட்ட மேலே சொன்ன நண்பர்களை மனதில் ஒருதடவை நினைத்துக் கொண்டேன்.

அப்பொழுது மணி இரவு 9

சங்கப் பகுதியை விட்டு வெளியே வந்த அந்த இரவில் எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டதால் அங்குள்ள எனது இலக்கிய நண்பர்களுக்குத் தக

வல் கொடுக்க முடியாமல் போய் விட்டது.

ஒரு ரூபாய் கூட இந்திய நாணயம் இல்லாத நிலையில் நான் தவித்துக் கொண்டிருந்த அந்த இரவு வேளையில் ஒரு டாக்ஸி டிரைவர் வெகு உரிமையுடன் எனது பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு, 'வாங்க ஸார்... டவுனுக்குப் போகலாம்' எனச் சொல்லிக்கொண்டே பெட்டியை கார் வரைக்கும் எடுத்துச் சென்றார்.

நான் ஏதும் பேசாமல் அவர் கூடச் சென்றேன். சென்ற நான் அவரைத் தனியாகக் கூப்பிட்டு, 'என்னிடம் பணம் இல்லை. முடியுமானால் கூலிக்காக இலங்கைச் சாமானாகத் தருவேன்... சம்மதமா' என்றேன்.

'என்ன ஸார் இப்படிச் சொல்லீட்டங்க உங்க நிலை எனக்குப் புரியாதா என்ன? பணத்தைப் பற்றி அப்புறம் பேசிக் கலாம்; முதலில் வண்டியில் ஏறிக்குங்க' என்றார் அந்த வண்டிக்காரர்.

என்னையும் உல்லாசப் பயணிகளாக வந்த இரு சிங்கள யுவதிகளையும் ஏற்றிக் கொண்டு வாடகைக் கார் திருச்சி டவுன் நோக்கி வந்தது. அவர்களை அசோகா ஹோட்டலில் இறக்கி விட்டு, என்னை 'எங்கே தங்கப் போறீங்க ஸார்? எனக் கேட்டார். 'பணத்தைப் பின்னாடிக்குங்க ஸார்' என்றார்.

திருச்சி பஸ் நிலையத்துக்கு மிக அண்மையில் 'ராஜன் கிளினிக்' என்றொரு நிறுவனம் உண்டு. தோழர் கல்யாண சுந்தரம் திருச்சி எம். பியாக இருப்பதால் அந்த இல்லமே அவரது திருச்சிக் காரியாலயமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. அங்கு தோழர் ராமசாமி என்பவர் இருக்கிறார். இவர்

எனது பழைய நண்பர்; தோழர். ராஜாஜி மந்திரி சபையில் சுகாதார மந்திரியாக இருந்தார். எஸ். எஸ். ராஜனுடைய பேரன் இவர்.

'ராஜன் கிளினிக்குக்குப் போகமுடியுமா?' எனக் கேட்டேன். 'என்ன ஸார் இது தெரியாதா? பக்கம் தான் ஸார்' என்றவர் ஒரு நாற்சந்தியைக் கடந்து காரைத் திருப்பி ஒரு வீட்டின் முன்பக்கமாகக் கொண்டு சென்று நிறுத்தினார். 'இதுதான் ஸார், கிளினிக்'

நான் அவசரமாக இறங்கி வீட்டின் முன்பக்கத்தைத் தாண்டி ஹாலை எட்டிப் பார்த்தேன்.

அங்கே ராமசாமி பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

முதலில் என்னை அடையாளம் தெரிந்துகொள்ள முடியாது போனாலும் கூட, அப்புறம் புரிந்து கொண்டு 'வாங்க... வாங்க... எப்ப வந்தீங்க?' என அன்புடன் வரவேற்றார் அவர்.

'அப்புறம் விவரமெல்லாம் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றேன். டாக்ஸிக்கும் பணம் கொடுக்க வேண்டும். ஆறு ரூபாய் பணம் தாருங்க' என்றேன்.

அவரிடம் கடனாகப் பெற்ற பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து டிரைவரிடம் அவரது கூலியைக் கொடுத்து விட்டு, 'உங்க பேர் என்ன?' என்று கேட்டேன்.

'ராஜேந்திரனுங்க... எப்ப திருச்சிக்கு வந்தாலும் என்னுடைய பேரைச் சொல்லி விசாரியுங்க... இந்த பஸ்ராண்ட் பக்கமெல்லாம் என்னுடைய பேர் தெரியுமங்க' எனச் சொல்லி விடைபெற்றார் ராஜேந்திரன்.

வரவேற்பே சுமுகமும் மகிழ்ச்சியுமாக அமைந்ததை எண்ணி மகிழ்ந்து கொண்டே அன்று இரவு தோழரின் வீட்டில் தங்கினேன்.

தனது அன்பான உபசரிப்பால் எனது நெஞ்சத்தைக் குளிர்வித்தார் தோழர் ராமசாமி.

இதில் பெரிய இழப்பு என்னவென்றால் நான் எத்தகைய ஆவலுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் உத்வேகத்துடனும் எதிர்பார்த்து இந்தியாவுக்கு அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டு வந்தேனோ, அந்தத் திருப்பூர் மாநாட்டில் என்னால் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை!

கொழும்பில் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டுப் புறப்பட விமான ஆசனத்திற்குக் காத்திருந்ததால் அந்த அரிய சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைக்க முடியாமல் போய் விட்டது.

கடைசி நேரத்தில்தான் என்னால் திருச்சிவர முடிந்தது.

அடுத்த நாள் தொலைபேசியில் சென்னையுடன் தொடர்பு கொண்டேன். கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் டில்லி செல்வதாகவும் உடன் புறப்பட்டு வரும்படியும் பாலன் இல்லத்திலிருந்து எனக்கு விடை கிடைத்தது.

அன்று காலையே பல்லவன் போக்குவரத்து பஸ்ஸில் சென்னை நோக்கிப் புறப்பட்டேன். மாலை சென்னை சேர்ந்தேன்.

நேரே இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தமிழ் தாட்டுத் தலைமை அலுவலகமான பாலன் இல்லத்தை நோக்கிச் செக்கிளரிக்காவில் சென்றடைந்தேன்.

தமிழ் நாடு செயலாளர் தோழர் ப, மாணிக்கம் அங்கி

ருந்தார். அவரிடம் இலங்கை யிலிருந்து எழுது பொதுக் காரிய தரிசிதோழர் பிட்டர் கெனமன் தந்த கடிதத்தைக் கையளித் தேன்.

என்னை முன்னர் நேரில் அறிந்திராத, பெயர் மாத்திரம் தெரிந்திருந்த பல தோழர்கள் என்னை மொய்த்துக் கொண்டனர்; சுகம் விசாரித்தனர்; பல கேள்விகள் கேட்டனர். அவர்களினது தோழமை உணர்வின் விசாரிப்புக்களினால் எனது பிரயாணக் களைப்பே அற்றுப் போய் விட்டது.

தோழர் ப. மா. 'உங்களுக்குச் சுகம் சௌகரியங்களையும் இங்கு செய்து தரச் சொல்லுகின்றேன். தங்குவது, சாப்பிடுவதைக் கூட இங்கேயே வைத்துக் கொள்ளலாம்!' என அன்புக் கட்டளையிட்டார்.

நான் தங்கியிருந்த பாலன் இல்லத்திற்கு அடுத்த அடுத்த வீடுதான் சிவாஜி கணேசனின் இல்லம்.

சென்னையில் தங்கியிருந்த ஒன்பது நாட்களில் பெரும் பகுதியும் பாலன் இல்லத்திலேயே தங்கியிருந்தேன்.

'கம்யூன்' வாழ்க்கை முறையில் அமைந்த அந்த வாழ்க்கை முறை என் வாழ்க்கையிலேயே மறக்க முடியாத அம்சமாகும்.

தமது தமது சாப்பாட்டுத் தட்டுகளைத் தாமே எடுத்து வரிசையாக இருந்து உண்டிப்பது தாமே கழுவி இருந்த இடத்தில் வைத்துவிட வேண்டிய ஒழுங்கு முறை என் மனசைக் கவர்ந்த ஒன்று.

பெரும் பெரும் தலைவர்களிலிருந்து சாதாரண தோழர் வரை இந்த ஒழுங்கு முறையிலேயே இயங்கி வந்தனர்.

அந்த உணவு நேரம் மிகச் சுவை நிரம்பியதாகும்.

பல தோழர்களும் பலவிதமான நகைச் சுவை நிரம்பிய கதைகளைக் கூறிச் சிரிக்க வைத்தனர். சில தோழர்கள் தமது கடந்த கால அனுபவங்களைப் பேச்சினூடே சொன்னார்கள். மற்றும் தோழர்கள் என்னிடம் எனது நாட்டைப் பற்றியும் பிரச்சினைகள் பற்றியும் விசாரித்தனர்.

நாட்கள் போவதே தெரியாத மகிழ்ச்சி எனக்கு.

சென்னைக்குச் சென்ற அடுத்த நாளே நான் தாமரைக் காரியாலயத்திற்குச் செல்ல வேண்டி ஏற்பட்டது. பகல் 13 மணிக்கு தாமரைக்குத் தான் வருவதாகவும் அங்கு இருவரும் சந்தித்துக் கொள்ள வசதியாக இருக்கும் என நண்பர் ஜெயகாந்தன் பாலன் இல்லத்திற்குத் தொலைபேசி மூலம் தகவல் தந்திருந்தார்.

அடுத்தநாள் மத்தியானம் ஜனசக்தி, தாமரைக் காரியாலயம் இயங்கும் பிராட்வேக்கு தோழர் பாஸ்கரன் வழிகாட்டிச் சென்றேன்.

தாமரைக்கு நான் சென்ற சமயம் எனது பெருமதிப்புக்குரிய நண்பரும் விமர்சகருமான தோழர் ஆர். கே. கண்ணன் அங்கு சந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. அத்துடன் சிறுகதை எழுத்தாளர் ரவீந்திரதாஸையும் அங்கு காணக் கூடியதாக இருந்தது.

பழைய 'சரஸ்வதி' இதழ்களைப் படித்தவர்களுக்குக் கண்ணனைப் பற்றித் தெரியும். மிகவும் ஆழமான, தரமான விமர்சகர்களில் இவர் ஒருவர், நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் இவரைச் சந்தித்தபோது மனசில் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

(தொடரும்)

நாடகப் பயிற்சிக் களமும்

அதன்

பின்னணியும்

அ. தாசியியஸ்

1976 - ல் இலங்கைப் பல்லைக் கழகத்துக் கொழும்பு வளாகம் புதிதாக நாடகத்துறையின் பட்ட மேற்படிப்புக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தது. புதிய இந் நெறியிலே பயிற்சிபெற யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்தவர்களில் ஒருவர் 'குழந்தை மாஸ்டர்' எம். சண்முகலிங்கம். நீண்டகால நாடக அனுபவம் உடையவர். யாழ்ப்பாணத்திலே நாடகப் பயிற்சிக்களம் ஒன்று அமைக்கப் பட வேண்டும் என்ற ஆவலை நீண்ட காலம் மனதிலே தேக்கி வைத்திருந்தவர். இக்கருத்தை நாலேந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நண்பர்களிடையே தெரிவிக்கப்போக அவர்கள் நகைத்துப் பகிடிவிட்டு, பிடரியிலே ஒரு பட்டுத்தட்டி, இவரை அடக்கி வைத்துவிட்டார்களாம். இவருக்குத் தலையில் 'ஏதோ' வந்து விட்டதாகக் கருதி, இரங்கி, இவர் சாயம் வெளியிலே பரவாமல் இவர் வாயைக் கட்டி இவரை அவ்வேளை காப்பாற்றி விட்டார்களாம்!

நாடக டிப்ளோமா பயிலக் கொழும்பு வந்தார் குழந்தை மாஸ்டர். பேராசிரியர் கா: சிவத்தம்பி அவர்களிடம்

நாடக வரலாறு கற்கக் கிடைத்தது. பேராசிரியரின் ஆழமான நாடக அறிவு, வழிநடத்தல், நவீன அணுகுமுறை ஆதியன இவருக்குக் கிடைத்தன. நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களிலுமிருந்து டிப்ளோமாவிற்காக வந்து ஒன்று கூடிய நாடக ஆர்வலர்களுடன் படிக்கக் கிடைத்த வாய்ப்பு, குழந்தை மாஸ்டருக்கு ஒரு அனுபவத்தையே அளித்தது. கலாநிதி சொலமன் பொன்சேகா, தம்மயாகொட ஹென்றி ஜயசேன போன்ற பிரபல சிங்கள நாடக அறிஞர்கள் அளித்த பயிற்சியும் கிடைத்தது. பேராதனைப் பல்லைக் கழகத்தில் பணியாற்றிய காலே, தமிழ் வளர்த்து, தமிழ்க் கலை வளர்த்து, கிராமங்களிடையே முடங்கிக்கிடந்த தமிழ் நாட்டுக் கூத்துக்களை எடுத்துவந்து பட்டைதீட்டி, ஈழத்திலே இன்று முகிழ்த்து நிற்கும் கலைகள் பல வற்றின் உறுதியான அடித்தளம் நாட்டுக் கூத்தே என்று நிறுவிய பேராசான் கூ, வித்தியானத்தனின் சக்தியும் இவரைப் புடமிட்டது. அத்தோடு, கொழும்பிலே தமிழ் நாடகத்துறையில் காத்திரமான பணியினை ஆற்றி வரும் நடிகர் ஒன்றியத்தினரின்

தோழமையும் இவருக்குக் கிடைத்தது. தடிகர் ஒன்றியம் கிரமமாக நடத்திவரும் நாடகங்களையும் நாடகக் களப்பயிற்சிகளையும் கூர்ந்து கவனித்தார். கொழும்பில் மேடையேறும் பிற தமிழ், சிங்கள, ஆங்கில நாடகங்களையும் விடாது பார்த்தார். ஈரான் நாடகப் பயிற்சி பெற்று 1977 இறுதியிலே பல் கலைக் கழகத்துத் தேர்வு எழுதி முடித்து வெளியேறும்போது குழந்தை மாஸ்டர் தீர்க்கமான ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். அம் முடிவு 9'8 ஜனவரியிலே செயல்படும் பெற்றது. நண்பர்கள் தோள்கொக்க நாடக அரங்கக் கல்லூரி ஆரம்பமாயிற்று.

நான் கொழும்பிலே வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். குழந்தை மாஸ்டரிடமிருந்து கடிதம் ஒன்று வந்திருந்தது. ஈழத்து நாடகத் துறையிலே நெடுங்காலம் தனியிடம் வகித்து நெடியதொரு நாடகப் பரம்பரையையும் உருவாக்கி, இன்று மூப்பில் தளர்ந்து, தம் வீட்டிலே ஓய்ந்து, கடந்த கால நாடக அனுபவங்களை அசைமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் தாய்ப்பம்ச 'கலையரசு சொர்ணலிங்கம்' ஆரம்பித்து வைக்க நாடக-அரங்கக் கல்லூரி இயங்கப் போகிறது. வாராவாரம் நீர் வர வேண்டும். குரல் பயிற்சியும் உடல் பயிற்சியும் நடாத்துவது உமது பொறுப்பு' என்ற தொனியில் அழைப்பினை அனுப்பியிருந்தார் குழந்தை மாஸ்டர். எனக்கும் அவர்க்கும் பொதுப் பிணைப்பான நாடகப்பணி அழைப்பினை ஏற்று வாராவாரம் யாழ்ப்பாணம் செல்லத் தொடங்கினேன். மார்க்சு மாதத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு உத்தியோக மாற்றம் பெற்றுச் செல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இன்று நான் யாழ்ப்பாண வாசியாகி விட்டேன்.

யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலிச் சந்தியிலே அவ்வூர் இந்து வாலிபர் சங்க மண்டபம் உள்ளது. அம்மன்றத்து உறுப்பினர்கள் நாள்தோறும் அம்மண்டபத்திலே கூடி, பத்திரிகை, சஞ்சிகைகள் படிப்பதும் ஆறுவதும் வழக்கம். ஓய்வு நாளான ஞாயிறில் கூட்டம் அங்கே கூடுதலாக இருக்கும். எனினும் நாடக அரங்கக் கல்லூரியின் பயிற்சிகளை நடாத்த, குழந்தை மாஸ்டர் இடம்தேடி அலைந்து கொண்டிருந்த வேளை பெரிய மனதோடு அம்மண்டபத்தைப் பிரதி ஞாயிறும் எங்களுக்குத் தந்து உதவி வருகிறார்கள் திருநெல்வேலி இளைஞர்கள். அத்தோடு ஓரிரு இளைஞராவது அங்கு பகல் வேளையில் மண்டபத்துக்கு வெளியே தரித்து நின்று, பத்திரிகை படிக்க வரும் ஏனைய உறுப்பினர்களுக்குச் சமாதானங்கூறி, மாலை ஐந்து மணிக்குப்பின் வருமாறு அவர்களைத் திருப்பியனுப்பி விடுகிறார்கள். 'நலிந்திருக்கும் நாடகக் கலை நல்லுரம் பெற்றுத் தமிழுக்கும் சமுதாயத்துக்கும் அணிசேர்க்க இக் கல்லூரி காலாய் இருக்கப் போகிறது. எனவே இக் கல்லூரிக்கு நிழல் அளித்த பெருமை திருநெல்வேலி இந்து வாலிபர் சங்கத்துக்குக் கிட்டட்டும்' என்று கூறி எம்மை ஊக்கப்படுத்துகின்றனர் இவ்வினிய இளைஞர் பலர். எங்கள் கல்லூரி ஒவ்வொரு வாரமும் ஞாயிற்றுக் கிழமை காலையில் கூடுகிறது. சரியாக ஒன்பது மணிக்குப் பயிற்சி ஆரம்பிக்கிறது. முதலில் மனக்குவிப்புப் பயிற்சி. எங்கள் அதிபர்-அவர்தான் குழந்தை மாஸ்டர்-இப்பயிற்சியை நடத்துகின்றார். பன்னிரண்டு வயது முதல் அறுபத்து நான்கு வயத வரையுள்ள மாணவர் பலர் இங்கு பயில்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்தின் வெவ்வேறு பாகங்களிலுமிருந்



சந்தா விபரம்

ஆண்டுச் சந்தா 15 — 00

[மலர் உட்பட]

தனிப்பிரதி 1 — 00

இந்தியா, மலேசியா 20 — 00

(தபாற் செலவு உட்பட)

தும் இம்மாணவர்கள் வருகிறார்கள். அதிபரின் அணைப்பிலே, பயிற்சியாளர்கள் மனக்குவிப்புப் பயிற்சியை இன்று ஓரளவு எளிதாகச் செய்கிறார்கள். ஆரம்பத்தில் குழந்தை மாஸ்டர் பட்ட கஷ்டம் நான் அறிவேன். அவர் பெற்ற அனுபவங்களும் சுவையானவை. அவைபற்றி அவரே விரைவில் உங்களுக்கு நேரடியாக எழுத வேண்டுமென அவரைக் கேட்டுள்ளேன்.

மனக்குவிப்புப் பயிற்சியின் பின்னர் உடற்பயிற்சியும் குரற்பயிற்சியும் இடம் பெறும். நடிகனின் முக்கிய கருவிகள் அவனுடைய உடலும் குரலுமே. எனவே அவற்றின் வலிமையையும் சிறப்பையும் பயிற்சியாளர் அனுபவமூலம் பெறவேண்டும். இப்பயிற்சியின்போது பலர் கூடி இடும் ஓலமும் ஊனையும் திருநெல்வேலிச் சந்தியின் அமைதி

யைக் கெடுக்கும். எனினும் அதைப் பொறுமையோடு சகித்துக் கொள்கின்றனர் அயலவர். இடையிடையே அவ்வுழி செல்லும் அயலுரவர்கள் எங்கள் துள்ளலையும் கூக்குரலையும் அவதானித்துவிட்டு 'உதுகளுக்குத் தலை பழுது' என்று தீர்ப்பளித்து விட்டுப் போவதும் உண்டு. பாவம் நாங்கள்! மனக்குவிப்புப் பயிற்சியும், உடற் பயிற்சியும், குரற் பயிற்சியும் எந்தவொரு மனிதனுக்கும் ஏன் அவசியம் என்பதையும் குறிப்பாக நடிகனுக்கு ஏன் அவசியம் என்பதையும் நீங்கள் விரும்பினால் தனியாக இன்னொரு கட்டுரை எழுதுகிறேன்.

மதிய உணவுக்காகப் பகல் பன்னிரண்டுக்கு நிறுத்துகிறோம். உண்ட பின்னரும் பயிற்சிகளில் ஈடுபடுவோமாதலால் அம்மதிய உணவு வெறும் பலகாரமே. என்றாலும் அது பல்கலை விரும்பும். ஏனென்றால் ஒவ்வொருவருக்கும் கிடைப்பது பலவிட்டுக் கூட்டு.

ஒரு மணிக்கு மீண்டும் கூடுகிறோம். வெவ்வேறு மனோநிலைகளில் நின்று, வெவ்வேறு காரியங்களைப் புரிந்து அனுபவங்களைப் பெறுகிறோம். ஒவ்வொருவரும் பெறும் சுய அனுபவத்தின் அடிப்படையிலும், அதன் ஆழத்திலும் வேகத்திலுமே நடத்தல் அனுபவம் வலுவடையும். அவதானம், அனுபவம், பயிற்சி ஆகியவற்றிலிருந்தே நடத்தற்கான துணியையும் தூண்டுதலையும் பெறுகின்றோம். உயர்தர நடிகர்களின் நடப்பை, வழிகாட்டுவனவாகக் கொள்ள வேண்டுமெய்ன்றி, பிரதிபண்ண வேண்டிய பிம்பங்களாகக் கொள்ளலாகாது என்பதைப் பயிற்சியாளர் விரைவிலே உணர்ந்து கொள்கிறார்கள். இவ்வாறுதான் நடிக் வேண்டும் என்று காட்டிக்

தர மாட்டோம் என்றும், தாங்கள் தாங்கள் மனதிலே வரித்து வைத்துள்ள அபிமான நடிகர்களைப் போல நடிக்கவோ பேசுவோ காட்டித்தர மாட்டோம் என்று கூறியதும், பயிற்சிக் கல்லூரியில் சேர்ந்த வேகத்தில் அதனை விட்டுச் சென்றவர்களும் உண்டு.

நம் நாட்டுப் பள்ளிக்கூடப் பாடவிதானத்திலே 'நாடகமும் அரங்கவியலும்' என்பது ஒரு பாடமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. எனவே மேற்கத்தைய, கிழக்கத்தைய, இந்திய, ஈழத்து நாடக வரலாறுகளைப் படிப்படியாகவும் விரிவாகவும் போதிப்பதற்கும் ஏற்பாடு உள்ளது. அரசு நடத்தும் ஜி. சி. ஈ. உயர்வகுப்புப் பரீட்சையில் எங்கள் கல்லூரி மாணவர்கள் இப்பாடத்திற்குத் தோற்றக் கூடிய தகைமையுடையவர்களாக அவர்களை ஆக்குவதும் நோக்கம். குழந்தை மாஸ்டரோடு நாடகடிப்பளோமா பயின்று மீண்டுள்ள திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம், கவிஞர் காரை சுந்தரம்பிள்ளை, கவிஞர் கந்தவனம், ஆர். திருச்செல்வம் ஆகியோர் பல விரிவுரைகளை நிகழ்த்தி வருகிறார்கள்.

நாடகத் தயாரிப்புத் தொடர்பாக காட்சியமைப்பு, ஒளியமைப்பு, உடை, ஒப்பனை, மேடை நிர்வாகம், நெறியாட்சி, பிரதி எழுதல் முதலியனவும் செய்முறைப் பயிற்சியாக அடுத்து முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

அடுத்ததாக ஈழத்து நாட்டுக்கூத்து ராகங்களையும் ஆட்ட நுணுக்கங்களையும் அவற்றில் தோய்ந்த அண்ணாவிமாரிடம் பயில்கிறோம். அவையே நம் நாட்டுக் கலைவடிவங்கள் பலவற்றின் உறுதியான அடித்தளம் என்பதையும் மனப்பூர்வமாக நம்புகிறோம். நாட்டுக் கூத்து ஆட்டம் பயின்று முடிய, எதிர் காலத்தில் பரத நாட்டியத்தையும், கதகளியையும் பயிற்சியாளருக்குப் பயிற்றும் நோக்கமும் உள்ளது. ஆட்டம் பழகிக் களைப் புற்ற நிலையில் மணி ஐந்தாகி விடுவதை உணர் கின்றோம் வெளியே காத்திருக்கும் திருநெல் வேலி இந்து வாலிபர் சங்கத்தினரிடம் மண்டபத்தை நன்றி யோடு ஒப்படைத்துவிட்டு, மனநிறைவோடு வீடு மீள்கிறோம்.

எங்கள் நாடக அரங்கக் கல்லூரியில் நடத்தும் பயிற்சிகளின் மூலம் நாம் மனிதரை உருவாக்க விரும்புகிறோம். மனிதனும் தனது பலத்தை அறிய வேண்டும்; தனது பலவீனங்களை உணரவேண்டும். அப் பலவீனங்களுக்கு அவன் அடிமையானது அவற்றை அடிப்படுத்தப் பயில வேண்டும். தன் பலவீனங்களை அவன் ஒப்புக்கொள்ளத் தயங்கக் கூடாது. அப்பொழுதுதான் அவன் பெரியம்மையிலிருந்து தன்னைக் கட்டறுக்கலாம். சத்தியத்தின் அடிப்படையில் இயங்கலாம். திறந்த மனதோடு கற்கலாம் இவ்வழி, தன்னை நன்கு உணர்ந்து கொள்ளலாம். தன்னை நன்கு அறிந்து கொள்பவன் பின்னர் மற்றவர்களை உற்று நோக்கி அவர்கள் பலத்தையும் பலவீனங்களையும் அறிகிறான். மற்றவர்களுடைய பலவீனங்களுக்காக அவர்களை வெறுக்காமல் சகித்துக் கொள்ளப் பழகுகிறான். இவ்வாறு சமுதாய இயைபுடையவனாக, சமுதாயத் தோடு இணைந்து வாழப் பழகுகிறான். தனக்கும் தன் சுற்றத்துக்கும் தான்வாழும் சமூகத்திற்கும் உறுதியான அடித்தளம் என்பதையும் மனப்பூர்வமாக நம்புகிறோம். நாட்டுக் கூத்து ஆட்டம் பயின்று முடிய, எதிர் காலத்தில் பரத நாட்டியத்தையும், கதகளியையும் பயிற்சியாளருக்குப் பயிற்றும் நோக்கமும் உள்ளது. ஆட்டம் பழகிக் களைப் புற்ற நிலையில் மணி ஐந்தாகி விடுவதை உணர் கின்றோம் வெளியே காத்திருக்கும் திருநெல் வேலி இந்து வாலிபர் சங்கத்தினரிடம் மண்டபத்தை நன்றி யோடு ஒப்படைத்துவிட்டு, மனநிறைவோடு வீடு மீள்கிறோம்.

தொடர்ந்து மல்லிகை இதழ்களைப் படித்து வரும் நண்பர்களுக்கு இதைச் சொல்லுகின்றோம். தனி இதழ்களைத் தவற விட்டு விடாதீர்கள். என்னில் பின்னர் அது உங்களது தொகுப்புக்குக் கிடைக்காமலே போகலாம். காலம் செல்லச் செல்லத்தான் மல்லிகையின் பெறுமானம் தெரியும். அதன் உள்ளடக்கம் சேமித்து வைத்துப் பயன்படுத்த வேண்டியதாகும். குறிப்பாக உயர்கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் இதில் கவனமாக இருக்க வேண்டும். பின்னால் எத்தனையோ சிரமப்பட்டும் கிடைக்காத இதழ்களை மாதா மாதம் மிகப் பொறுப்பாகச் சேமித்து வைக்கப் பழகுங்கள். பின்னால் அது உங்களுக்கு உபயோகமாக விளங்குவதை அனுபவ பூர்வமாக உணருவீர்கள்.

—ஆசிரியர்



மல்லிகை

தொடர்ந்து மல்லிகை இதழ்களைப் படித்து வரும் நண்பர்களுக்கு இதைச் சொல்லுகின்றோம். தனி இதழ்களைத் தவற விட்டு விடாதீர்கள். என்னில் பின்னர் அது உங்களது தொகுப்புக்குக் கிடைக்காமலே போகலாம். காலம் செல்லச் செல்லத்தான் மல்லிகையின் பெறுமானம் தெரியும். அதன் உள்ளடக்கம் சேமித்து வைத்துப் பயன்படுத்த வேண்டியதாகும். குறிப்பாக உயர்கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் இதில் கவனமாக இருக்க வேண்டும். பின்னால் எத்தனையோ சிரமப்பட்டும் கிடைக்காத இதழ்களை மாதா மாதம் மிகப் பொறுப்பாகச் சேமித்து வைக்கப் பழகுங்கள். பின்னால் அது உங்களுக்கு உபயோகமாக விளங்குவதை அனுபவ பூர்வமாக உணருவீர்கள்.



கும், பொதுவாக மனித சமுதாயத்திற்கும் பயனுள்ளவனாக வாய் வேண்டுமென்பதை உணர்கிறான். தான் வாழும் சமூகத்தை நேசிப்பவன் சமூகத்தில் மற்றவர்கள் படும் இன்ப துன்பங்களை அறிகிறான்; உணர்கிறான். தானே அவற்றைப் பெற்றது போன்ற அனுபவத்தையும் பெறுகிறான். இவ்வனுபவம் சத்தியத்தின் அடிப்படையிலே கிட்டுவதால், அது அவனை நல்லதொரு மனிதனாக்குகிறது. எங்கள் கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில் ஒவ்வொரு பயிற்சியாளனும் சத்தியத்தின் அடிப்படையில் அனுபவத்தைப் பெறுபவரையில் தொடர்ந்து பயிற்சிகளை மீட்டு மீட்டுச் செய்து, அறிவையும்

உணர்ச்சிகளையும் ஆழமாகக் வேண்டும் என்பது பொதுவாக. இதன் தாற்பரியத்தை எம் பயிற்சியாளர்கள் நன்கு புரிந்துள்ளார்கள். எனவே முழுமையான அனுபவம் கிட்டும்வரையில் மீண்டும் மீண்டும் பயிற்சிகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். இவ்வாறு சத்தியத்தின் அடிப்படையில் பெறும் இவ்வனுபவம் முதலில் ஒரு நல்ல பயனுள்ள மனிதனையும், பின்னர் நல்ல வளமுள்ள நடிகனையும் தோற்றுவிக்கிறது. சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் பின்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் விரிவாகவும் எடுத்துக் காட்டுக்களோடும் எழுதுகிறேன். அதே போல, இந்த நாடக அரங்கக் கல்லூரியை இயக்கிக் கொண்டிருக்கும் செயற்குழுவின் பற்றியும், அவர்கள் நாடக அனுபவங்கள் பற்றியும் இன்னுமொரு சந்தர்ப்பத்தில் எழுதுகிறேன்.

நாடக, அரங்கக் கல்லூரி வழங்கும் பயிற்சியின் விளைவுகளை உடனடியாக எதிர்பார்ப்பது சரியல்ல. பயிற்சி முடிந்து வெளியேறிய பின்னர், யாழ்ப்பாணத்தின் வெவ்வேறு பாகத்திலும் எங்கள் பயிற்சியாளர்கள் நாடகங்களைத் தயாரிக்கும் பொழுது அவை சமூகப் பிரக்ஞையுள்ள கருக்களைக் கொண்டனவாயும், தயாரிப்புச் செம்மை பொதிந்தனவாயும், தன்னம்பிக்கையுள்ள நெறியாளர்களால் வழிப்படுத்தப்பட்டனவாயும் விளங்கும் என நான் எதிர்பார்க்கிறேன். அவர்களுடைய அம் முயற்சிகள் பொதுமக்களிடையே ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை உண்டாக்கும் எனவும் நம்புகிறேன். அவ்வாறு நிகழும் பட்சத்தில், சமுதாய உயர்வுக்குத் தானும் பங்களிப்புச் செய்ததையொட்டி, நாடக அரங்கக் கல்லூரியும் பெருமை அடையும்.

ஓர் இனிய நண்பனின் முடிவு

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்

என் இனிய நண்பனின் உடல் தூக்கில் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது.

இருபத்தைந்தே வயதான ஓர் இளைஞனுக்கு இப்படி ஒரு பரிதாப முடிவு — ஓ! மிகவும் கொடியது.

1970-ம் ஆண்டு பட்டதாரி மாணவர்கள் விடுதியில் ஒரு மாட்டுவண்டியின் நுகத்தடியில் எனக்கு அவன் அறிமுகமானான்.

விடுதிக்கு நாங்கள் புதியவர்கள். விடுதியின் சலவைத் தொழிலாளி ஆறுமுகம் கொண்டு வந்த வண்டில், மாடுகள் இரண்டும் எமது நாமகரணம் தாங்க நாம் மாடுகளாகி நுகத்தடி தாங்கி அதிமாட்கிமை தங்கிய எமது மேலானவர்கள் சிலரை மகளிர் விடுதிவரை இழுத்துச் சென்றோம்.

அன்றிரவு முழுவதும் யோகேஸ் அழுதுகொண்டேயிருந்தான். இது அவனுக்கும் பெரிய அவமானமாகத் தோன்றியது. அவனுடைய தீராத அழுகை காரணமாக எமது மேலானவர்களின் சித்திரவதையிலிருந்து அன்றிரவு எனக்கும் விடுதலை.

விடிந்ததும் விடியாததுமாக மேசையிலிருந்த தனது புத்தகங்

கள் ஏனைய பொருட்கள் எல்லா வற்றையும் எடுத்துப் பெட்டியில் அடுக்கினான். வண்டியிலுத்த அலுப்பில் நல்ல தூக்கம் போட்ட பின் எழுந்து 'அலுப்பு' முறித்தான்.

'டேய் இதென்னடா, திங்கக்கிழமைதானே வகுப்புகள் ஆரம்பமாயின, அதற்குள் முதலாந்தவண்ண லீவு சொல்லிவிட்டார்கள்? பெட்டி படுக்கையனை யெல்லாம் கட்டுகிறாயே!'

'நான் வீட்டை போறன் அத்தான் (அவன் எனது மைத்துனனல்ல. அத்தானென்பது பட்டதாரி விடுதி மாணவர் ஒருவரையொருவர் அழைக்கும் விழிச்சொல்) இந்த அவமானத் தோடை நாளைக்கு லெக்சர் ரூமிலை எப்பிடி கேள்வினரை கண்ணிலை முழிக்கிறது?'

'டேய் டொங்குப்பயலே, எங்களைவிட மோசமான ருக்கிங் அவளவைக்கும் நடந்திருக்கும். அவள் குதிரைக்குட்டி மிஸ் பஸ்தியாம்பிள்ளையின் இரட்டை பின்னலில் ஒன்று நேற்றிரவு அரைவாசியாகத் தணிக்கை செய்யப்பட்டது. இன்டைக் கெண்டாவெண்டால் அவள் தானே மற்றப்பின்னலையும் அதே யளவுக்கு வெட்டிப்போட்டு

சிலுப்பாத்தலையோடை லைப்ர றிக்கு வந்திருக்கிறாள்'

'இல்லையடா அத்தான், அவள் பெம்பிளைப்பிள்ளை எப்பிடியும் வரலாம். நாங்கள் ஆம் பிளையன். இப்படிப்பட்ட அவமானத்தோடை எப்பிடி வெளிலை தலையாட்டிமறு'

அவனுடைய வெகுளித்தனத் தைக்கண்டு வாய்விட்டுச் சிரித்தேன். யோகேசின் வைரித்த உடலினுள் இப்படியொரு குழந்தை உள்ளமா? எனது றாம் மேற்றின் மென்மையான இதயத்தை அன்றுதான் முதன் முறையாக அறிந்தேன்.

✱

பட்டதாரிகள் பிரிவில் 'குரேஸ் கன்றி பெஸ்ரியல்' கோலாகலமான விழாவாகநடைபெறும். இரண்டு மூன்று வாரங்கள் இதனையோட்டிப் பலவிளையாட்டுப் போட்டிகள் நடைபெறும். யோகேசிற்கு எந்த விளையாட்டும் சீராக ஆடவராது. அவன் தோல்விகளை — அது விளையாட்டாக இருந்தாற்கூடத் தாங்கிக்கொள்ள மாட்டான். ஆனால் நான் பெறும் வெற்றிகளுக்கான பெருமைகள் முற்றும் முழுதாகத் தன்னுடையதே போல மகிழ்வான்.

மூவர் விளையாடும் 'பொலி போல்' போட்டியின் இறுதி ஆட்டத்தில் விரிவுரையாளர்கள் கோஷ்டியை வென்று நானும் இரு நண்பர்களும் சாம்பியன்களாக வந்தபோது, யோகேஸ் அடைந்த மகிழ்ச்சி, அறையில் அருகில் இருந்துகொண்டு எனது கைகளையும், புஜங்களையும் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்தான். வலது புஜத்தில் செல்லமாக ஒரு குத்துவிட்டான்.

பாட்மின்ரன் போட்டியில் மிக்ஸ் டபிள்ஸ் ஜோசப்பியனு

டன் இணைசேர்ந்து இலகுவாக சாம்பியன்ஸிப் பெற்றேன். ஓயன் சிங்கிளிப் பலத்த போட்டி வடமாகாணத்தில் சிறந்த வீரர்கள் சிலரும் கலந்து கொண்டார்கள். திருகோணமலையின் சிறந்த ஆட்டக்காரர் ஒருவருடன் இறுதிப் போட்டி. இதற்கான திகதி நேரம் எல்லாம் குறித்த விளம்பரம் விளம்பரப் பலகையில் போடப்பட்டிருந்தது.

அதன் கீழே சிவப்பு மையினால் யோகேஸ் ஒரு குறிப்பு எழுதியிருந்தான். 'பாட்மின்ரன் சாம்பியன் திரு. ஜயந்தன்' என்று எனது பெயரை எழுதி அதனருகில் 'ஆனால் றணர்க்ப்கின்னத்தை சாந்தகுமாருக்கு வழங்குவதற்காகவே இவ்விறுதிப் போட்டி நடைபெறுகிறது'

இறுதிப் போட்டியின் முதல் நாள் உடலெல்லாம் ஒரே அசதியாக இருந்தது. சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு நேரே அறைக்கு வந்து படுத்துவிட்டேன். அன்றிரவு ஸ்ரமசிற்குப் போகவில்லை. யோகேஸ் எங்கோ போய்விட்டான்.

இரவு பத்தரை மணியிருக்கும் யாரே எனது காலப்பிடித்து அசைப்பது போலிருந்தது. மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தேன். எனது காலிலிருந்த ரெனிஸ் சூசைக் கழற்றி வைத்து விட்டு என்னை எழுப்பிவிடக் கூடாதென்ற நோக்குடன் மிக எச்சரிக்கையாக எனது நைலோன் காலுறைகளை உருவி எடுத்து மடித்து வைத்தான்.

கதிரையில் போட்டிருந்த பாட்மின்ரன் ருக்கற்றை எடுத்து டன்லப் உறையிலிட்டு ஷிப்பை இழுத்து முடியபின் பிறேமில் வைத்து இறுக்கினான். சுவரிலிருந்த ஆணியில் அதனைத் தூக்கி மாட்டிவிட்டான். சுவர்க்கடிகாரத்தின் பென்டியூலத்தைப்போல இடம் வலமாகச் சிறிது ஆடி

விட்டு ஓயும் வரை அதனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் உடைகளைக் களைந்து ஆம்செயரில் போட்டுவிட்டு அம் மணமாகக் கட்டிலிற் குப்பறப் படுத்தான். சிறிது நேரத்தில் ஆஜானுபாகுவான தேரற்றி முள்ள அந்தக்குழந்தை குறட்டை விட்டுத் தூங்கியது.

இரவெல்லாம் நல்ல காய்ச்சல் முன்கியபடி எழுந்தேன். யோகேஸ் எனக்காக மாமைற் கலந்துகொண்டிருந்தான். அவன் மாமைற் குடிப்பதில்லை. அன்றைய இறுதி ஆட்டத்தில் கலந்து கொள்ள இயலாதென்று சாந்த குமாருக்கு விளையாடாமலே வெற்றி கொடுக்கப்போவதாகவும் சொன்னேன். அவன் அதிர்த்துபோய்விட்டான். எனது வெற்றிகளை மட்டுமன்றி எனது இழப்புக்களைக் கூடத் தனது சொந்த இழப்பாகவே கருதினான். இறுதி ஆட்டத்தில் நான் கலந்துகொண்டு வெற்றி பெறாவிட்டால் அது தனக்கு பெருத்த அவமானமென்றும் தன்னால் அதனைத் தாங்கிக்கொள்ளவே முடியாதென்றும் கூறினான்.

தலையிடி மண்டையைப் பிளந்தது. இரண்டு பனடோல்களை சோடா வோட்டருடன் வீழ்ந்து கினைன். பிற்பகல் நான்கு மணிக்குப் போட்டி ஆரம்பம். யோகேசுந்காகவே அன்றைய ஆட்டத்தில் கலந்து கொள்ள இருந்தேன்.

வட்டுக்கோட்டை ஸ்ரோசிப் குளுக்கோஸ் ரப்லெட்ஸ் வாங்கி வருவதாகக் கூறிக்கொண்டு வெளியே போனவன் மூன்றரை மணியாகியும் வரவில்லை. அங்கே குளுக்கோஸ் ரப்லெட்ஸ் முடிந்து விட்டதென ரமணன் சொன்னான். மூன்றே முக்கால் மணியளவில் ரிபன் ஒன்றினால் நெற்றியை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு

டைனிங் ஹோலை அடுத்திருந்த ஆடுகளத்திற்குச் சென்றேன். மாணவர்களும், மாணவிகளும் நிறைந்திருந்தார்கள். யோகேசைக் காணவில்லை.

போட்டி ஆரம்பமாகிவிட்டது. கிறவுண்ட் சப்போட் எனக்குச் சாதகமாக இருந்தது. ஏனோ சாந்தகுமாரைப் பல பேருக்குப் பிடிப்பதேயில்லை. போட்டியில் என்னால் ஒன்ற முடியவில்லை; தொடர்ந்து புள்ளிகளை இழந்துகொண்டு வந்தேன். பார்வையாளர்கள் மத்தியில் நிகழ்தம் நிலவியது; யாழ்ப்பாணம் விருந்து பொன்னாலைச் சந்திக்குச் செல்லும் பஸ் ஒன்று விடுதிபின் வாசலில் நின்றுவிட்டு உறுமிக்கொண்டு புறப்படும் சத்தம் கேட்டது.

யோகேஸ் ஓடிவந்தான். நடுவரிடம் அனுமதிபெற்று யோகேஸ் கொண்டுவந்த குளுக்கோஸ் வில்லைகளைக் கைநிறைய அள்ளி வாயிற் போட்டுக் கொண்டு ஆட ஆரம்பித்தேன்.

அவனுடைய குரல் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் என்னை ஊக்கியது. தொடர்ந்து பார்வையாளர்கள் மத்தியில் எனக்கு ஆதரவாகப் பலமான ஊக்குவிப்புகள். புதிய வேகத்துடன் ஆடினேன்.

வெற்றியின் பலத்த ஆரவாரிப்புகளிலிருந்து என்னை விடுவித்து அறைக்கு இழுத்துச் சென்றேன். பிளாஸ்கில் மைலோ தயாராக இருந்தது.

‘டேய் அத்தான் நீ தோற்கவே மாட்டாயென்று எனக்குத் தெரியும்’ என்று கூறிவிட்டு என்னை இழுத்து முச்சுத் தினறும்வரை முத்தமிட்டான்.

‘நீ தோற்றிருந்தால் அந்த அவமானத்தைத் தாங்காமல் நான் ஹொஸ்டல் விட்டே ஓடியிருப்பேன். இண்டு முழுக்க ஒண்டுமே சாப்பிடாமல் நீ எப்

படி விளையாடப் போறியோ வெண்டு நினைத்துத்தான் குளுக்கோஸ் ரப்லெட்ஸ் வாங்கப் போனேன். வட்டுக்கோட்டை ஸ்ரோசிலை முடிஞ்சுபோச்சாம், நெவறன்றி கிப்பேக் காரிலை வந்தார். யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஃப் கேட்டேன். ரேயல் பாமசியில வாங்கிக்கொண்டு திரும்பி வர டெக்கரோண்டு கஸ்தூரியார் ரோட்டு மூலையிலை திரும்பியது ஓடிவந்து ஏறிவந்திட்டன்.

✽

யோகேஸ் எட்டு வருடங்களின் முன் முத்தமிட்ட எனது கன்னத்தைத் தடவி விட்டுக் கொண்டேன். சவரம் செய்யப்படாத உரோமக் கட்டைகள் சொரசொரத்தன.

முத்தமிட்ட அந்த உதடுகள் வழியே நாக்கு வெளியே துருத்திக் கொண்டிருந்தது.

மரணவிசாரணை அதிகாரியின் குறிப்பு: மனநோயாளியான கணகசந்தரம் யோகேஸ்வரன் தூக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

✽

யாழ்ப்பாணம் கோட்டைச் சிறைச்சாலையிலிருந்து, ஒருவருட்காலத்தைச் சந்தேக நபராகச் சிறைச்சாலையில் கழித்தபின் நிரபராதி என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது.

நகைச்சுவை உலகில்
தனித்துவச் சஞ்சிகை

சிறித்திரன்

தொடர்ந்து படித்துப் பாருங்கள்



தளம்பல்

க. சட்டநாதன்

அவள் திரும்பிப் பார்த்த பொழுது, இவன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை அவதானித்தாள். நேரே பார்ப்பதற்குக் கூச்சப்பட்டு அவள் குனிந்து கொண்டது இவனுக்குப் பாவனையாய் இருந்தது.

அவளது மடியில் கிடந்த குழந்தை விழிப்புக் கண்டு விம்மியது. அவள் மார்பு முடிச்சை நெகிழ்த்தி அதற்குப் பால் கொடுத்தாள். மர்பில் புதையுண்ட குழந்தை மறுபடியும் அழுதது.

அவளும் அழுதாள்.

இவனுக்கு இதெல்லாம் ரசிப்பாய் இருந்தது. குழந்தையை முரட்டுத்தனமாய்த் தூக்கிப் பக்கத்தில் கிடந்த கந்தவில் போட்டாள். தகரப் பேணியொன்றோடு ரீக்கடைக்குப் போனாள்.

ரீக்கடை கோயிலின் பின் வீதியிலிருந்தது.

அவள் போனதும், இவன் எழுந்துவந்து, குழந்தைக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு அதை ஆதரவாகத் தட்டிக் கொடுத்தான்.

அப்பொழுதும் குழந்தை அழுதது.

ரீயுடன் வந்தவள், இவனை மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள். அவனைப் பார்த்து இணக்கமாகச் சிரித்தவன், ஒதுங்கி அவளுக்கு இடம்தந்தான்.

குழந்தையை மடியில் கிடத்தியவள்— அதற்கு ரீபருக்கினாள்.

‘என்ன... பிளேன்ரீயா...?’

‘ம்.....’

‘பால்வாங்கியரட்டா..... குடுப்பியா.....?’

‘.....’

‘பசுப்பால் குடிக்குமா...?’

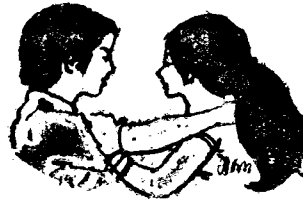
‘ம்.....’

‘அப்ப நான் வாங்கியாறன்’

‘வேண்டாம்...’ அவள் அவசரமாக மறுத்தாள்.

இவன் சலிப்புடன் எழுந்து கோயிலின் முன்பாக இருந்த கிணற்றுக் கட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

மெலிதாக இருள்படரத் தொடங்கியது. கோயில் மண்டபத்திலிருந்த மங்கிய விளக் கொளியில் அவள் இவனுக்குத் தேவதை போலிருந்தாள்.



‘தேவதை கறுப்பா இருக்குமா?’ இருக்குமென்றுதான் அவனுக்குப் பட்டது.

முன்பனி, பனியின் ஊதல் அவனது நாசித் துவாரங்களை யும், காதுகளையும் முற்றுகையிட அவனுக்கு இழுப்புக் கண்டது.

அவன் அவஸ்தையுடன் எழுந்து வந்து மண்டபத்தின் உள்ளாக உட்கார்ந்து கொண்டான். கழுத்தைச் சுற்றியிருந்த துவாய்த்துண்டால் காதுகளை மூடிக் கட்டிக் கொண்டான்.

அவனுக்குச் சுவாசிப்பதற்கே சிரமமாக இருந்தது. மரணம் அருகே வந்து, அலைக்கழித்தது. ஆனால், மரணம் வரவில்லை. அது அவனுக்குத் துக்கமாக இருந்தது.

லேசான இருமல்: சிறிது சிறிதாகக் கூடியது. அதனை அவனால் நிறுத்த முடியவில்லை. தொடர்ந்து இருமிக் கொண்டே இருந்தான். இருமும் பொழுது உடல் அதிர்ந்து விழும் ‘ரிதிம்’ அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

சுக்கேடே அவனுக்குச் சுகமாக இருந்தது.

திடீரென எழுந்தவன், தடுமாறி விழப்போன பொழுது இவன் ஓடிச் சென்று தாங்கிக் கொண்டான்.

அவன் மெதுவாக— அவளது கைத்தாங்கலில்— கோயில் மண்டபத்தைவிட்டு வெளியே வந்து, நுரை நுரையாகச் சத்தி எடுத்தான்.

‘என்ன இது..... இந்த வயசிலே உனக்குத் தொய்வா.....?’ அவன் கேட்டான்.

‘ஹும்.....’ அவனால் பேச முடியவில்லை.

அவன், அவளை ஆதரவாகக்

கோயிலினுள் அழைத்துச்சென்று படுக்க வைத்தாள்.

‘குடா ஏதன் குடிக்கிறியா?’

‘ம்.....’

அவன் அவளுக்குச் சில்லறை கொடுத்தான்.

அவன் தனது தகரக் குவளையை எடுக்கப் போனபொழுது இவன் ‘அது வேண்டாம், ஒரு பேணியிலே வாங்கியாவன்.....’ என்றான்.

அவளால் ஏதோ பட்டென்று உடைவது போலிருந்தது.

‘நான் சரியான அழுக்குத் தான். ஆனால், மனசு அப்பிடியில்லை. பிச்சைக்காரி என்று நினைச்சியா? நான் பிச்சை எடுக்கேல்லை. எடுக்கவும் மாட்டன். அப்பிடி வளரேல்லை. அகதி எப்பிடியிருப்பா? உன்னைப்போலே கசங்காமலிருக்கேலுமே. ஏதோ உடுத்த துணியாவது மானத்தை மறைக்க இருக்கு?த..... அது போதும்’

அவன் அதிகம் பேசுவதாகப் பட்டது. அது, அவனுக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. கூச்சத்துடன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவன் மிகவும் நலிந்து போயிருந்தான். உடை அழுக்கேறிக் கந்தலாக இருந்தது. மெலிதாக உயர்ந்து வளர்ந்து, ஒரு கொடிபோல இருந்தாலும் அவன் மிகவும் வரட்சியாக இருந்தான். அந்தக் கறுத்த உடம்பில் ஏதோ ஒன்று இவனைக் கொக்கி போட்டு இழுத்தது. அது எது?

அது அவளது பிரகாசமான கண்கள்! இவனிடம் அவை கொஞ்சின. அந்தக் கண்களையே பார்த்துக் கொண்டு இவனுக்குச் சாகலாம் போலிருந்தது.

அவனது பார்வையின் வீணமத்தைத் தாளாமல் எழுந்த

பொழுது 'நீயும் ஏதன் வாங்கிச் சாப்பிடு... குழந்தைக்கும் பால் வாங்கியாவன்' என்று மேலும் இவன் பணம் தந்தான்.

அவள் அப்பொழுது அங்கு நிற்பதற்குப் பயந்து ரீக்கடைக் குப் போனாள்.

அவள் திரும்பி வந்த பொழுது, இவன் களைப்பு மிகுதியால் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவளை எழுப்ப மனமில்லாமல் அருகே உட்கார்ந்து கண் இமைக்காமல் அவளையே பார்த்தான்.

இளசாய் அரும்பு கொள்ளும் மீசை. நெற்றியில் சரிந்து அலையாய்ப் படர்ந்து கிடக்கும் தலைமுடி. ஏதோ ஒரு பசிய தளிரை நினைவு படுத்தும் நிறம். இவையெல்லாம் அவளுக்கு அவன்பால் ஒரு பிடிப்பை ஏற்படுத்தின.

அவளுக்கு அவனது தலையை ஆதரவாகக் கோதிவிட வேண்டும் போலிருந்தது. இழுத்து மடியில் போட்டுக் கொண்டு ஒரு தாலாட்டுப் பாடிக் கொஞ்ச வேண்டும் போலிருந்தது. அப்படி ஒரு குழந்தைத் தனம் அவளில் வழிந்தது.

கழுத்தோரங்களில் அவனுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. தனது அழுக்குச் சேலையால் கழுத்தைத் துடைக்கப் போனவன், ஒருகணம் தயங்கி, பின் துடைத்தான். அவளது ஸ்பரிசும் அவளை விழிப்புக் கொள்ள வைத்தது.

அவள் வாங்கிவந்த தேனீரை இவன் பருகினான். அவள் பாணும் வாங்கி வந்திருந்தாள். அதனை இவன் தேனீரில் தோய்த்துச் சாப்பிட்டான். மிகுதிப் பாணை இவளுக்குக் கொடுத்தான்.

பாணைச் சாப்பிட்டவன், குவளையிலிருந்த பாலைப் பத்திரமாக மூடி வைத்துவிட்டு, குழந்தையின் பக்கத்தில் படுத்துக் கொண்டான்.

இவன், வெளியே கோயில் முகப்பிலிருந்தபடி பீடிபற்றினான்.

'என்ன இது இப்பிடிக்கொள கொண்டு இழுக்குது பீடி குடிக்கிறை. குளிரிலே இராமை உள்ளவா... வந்து படு'

இவன் பீடியில் கடைசித் தம் இழுத்த பின்தான் உள்ளே வந்தான். வந்து மண்டபத்தின் தூணில் சாய்ந்தபடி அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

'நீ அகதியா? இப்ப நடந்த கலவரத்திலே இஞ்சை வந்தனியே? உன்னை மனசு நோக ஏதன் சொல்லிப்போட்டனே...? என்றை மனசே சரியில்லை, அதுதான் அப்பிடி நடந்திட்டன்: நான் கூட உன்னைப் போலத்தான், ஐயா, அம்மா தங்கச்சியளெண்டு எல்லாருமிருந்தும், அவையோடே இருக்கப் பிடிக்கேல்லை. இப்பிடி வந்திட்டன். இது எனக்குப் பிடிக்குது. சொந்தமெண்ட சுயநலங்களிலிருந்து தூரப்பட்டு தனிச்சநிக் கிறது எவ்வளவு சுகம்'

அவனது பேச்சு அவளது துயரைக் கிளறி இருக்க வேண்டும்.

அவள் குலுங்கி அழுதாள்.

'இவளுக்கு என்ன, என்ன நடந்து விட்டது?' அவளது துயரை இவன் புரிந்து கொள்ள முயற்சித்தான்.

அவளது அந்தத் துயர்!

*

அந்த ரைஸ் மில்லில் ஆண்களும் பெண்களும் முப்பது கூலிகள் வேலை செய்தார்கள். ரைஸ்மில் என்றாலும், மாஅரைப்பது, மிளகாய்த் தூளரைப்பது எல்லாம் அங்கு நடைபெற்றது. அரசாங்கத்துக்கு மட்டும் ஐயா மிரம் புசல் நெல் வரையில் மாதா மாதம் அரிசியாக்கிக் கொடுத்தார்கள். அத்துடன், தனிப்பட்ட வியாபாரிகளது ரெண்டரும் மில்லுக்கு இருந்தது.

இவ்வளவு வருவாயிருந்தும் அங்கு வேலை செய்த கூலிகள் மிகவும் குறைந்த ஊதியமே பெற்றார்கள், அதைத் தமது விதியென்று நொந்து கொள்வதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறெதுவும் தெரியவில்லை.

மில்முதலாளி வி. எம். எஸ்: தமிழர். யாழ்ப்பாணத்தவர். பணத்தின் அருமை தெரிந்தவர். எண்ணிச் செலவு செய்பவர். அவர் தொழிற் சட்டம் அது இதைன்று அலட்டிக் கொள்வதில்லை. மந்திரி தொடங்கி லேபர்க் கந்தோரில் வேலை செய்யும் அடிநிலை ஊழியர்வரையில் தெரிந்து வைத்திருந்தார். எங்கு எப்படித் தட்டினால் இளகுமென்பது அவருக்கு அத்துப்படி.

இத்தகைய மனிதருக்கு இடைஞ்சலாகத்தான் சதாசிவமும், அவளும் அந்த மில்லில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அவர்கள் வந்து சேர்ந்த சில நாட்களுக்குள்ளாகவே அவர்களது இடக்கு வி. எம். எஸ்: சுக்குப் புரிந்தது.

வாயில்லாப் பூச்சிகளான அந்தக் கூலிகளுக்கு, அவளும் அவளும் அப்படி என்ன சொக்குப்பொடி போட்டார்கள்?

அந்தப் பஞ்சைகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு குரலில் கிளிப்பிள்ளைப் பாடமாய்—

'எட்டுமணி நேர வேலை கொடு... சம்பள உயர்வு' ஏனில்லை... போனஸ்... ஈ. பி. எவ்? எப்பொழுது? என்றெல்லாம் பேசினார்கள்.

இடையில் ஒருநாள், வி. எம். எஸ்குக்கு முன்னால் வந்து: 'நாளாந்த ஊழியர்களை நிரந்தரமாக்கு' என்று கோஷித்தார்கள். இந்தப் பேச்செல்லாம் வி. எம். எஸ்குக்கு விசர்த்தனமாய்ப் பட்டது அவர் எரிச்சலுடன் அந்த எளியதகளை அதட்டினார். ஆட்குறைப்புச் செய்யப் போவதாக மிரட்டினார். அவர்கள் எதற்கும் மசியவில்லை.

திடீரென ஒரு முடிவுக்கு வந்த முதலாளி, எந்த ஊழியர்களை நிரந்தரமாக்கு என்று இவர்கள் கேட்டார்களோ அவர்களில் நாலு பேரைப் பிடித்து வெளியே விட்டார்.

அவரது செயல் தொழிலாளிகள் மத்தியில் பெரும் பரபரப்பையும் அதிர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியது. வேலைநீக்கம் செய்யப்பட்ட கூலிகள் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றனர்.

அவன், சதாசிவம் மட்டுந்தான் கலக்கமடையாமல் அவர்களுக்கு ஆதரவாய், மிகுந்த தோழமையுடன் தெம்பூட்டினான்.

'தோழர்களே நமது பிறப்பின் லபிதமே போராட்டம் தான். நாம் நமது தேவைகளைப் போராடித்தான் பெறவேணும். நமது தோழர்களை முதலாளி வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ள வேணும். இல்லை? அவனை வழிக்குக் கொண்டுவர வேலைநிறுத்தம் ஒன்றுதான் சிறந்தது—எங்களுக்குத் தெரிந்த வழி'

அவனது கருத்தைச் சிலர் ஆதரித்தார்கள். பலர் எதிர்த்தார்கள். எதிர்த்தவர்களையெல்

லாம் அவன் தனித்தனியாகவும், சேர்த்தும் வைத்துக் கொண்டு. விளக்கம் தந்து அவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டினான்.

அதன் பயன், வேலைநிறுத்தம் செய்வதென முடிவாயிற்று. அந்தமுடிவை வி. எம். எஸ்சிற்கு அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். எதற்கும் அசைந்து கொடுக்காத அவர் இதற்கும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை.

எந்தப் பியசிறீக்கும், சத்தாருக்கும், சிவலிங்கத்திற்கும், திரேசாவுக்கும் போராட இவர்கள் உறுதி பூண்டார்களோ அந்தப் போராட்டம் நடைபெறாமலே போய்விட்டது.

வர்க்க நலன்களுக்குப் போராட நின்ற அந்தத் தொழிலாளிகள் வர்க்க சுபாவத்திற்கு முரணாக, குறுகிய இனவாதத்திற்கு உட்பட்ட நிலைமை அங்கு கலப்பமாக நிகழ்ந்தது.

பியசிறீ முழுமையான வர்க்க போதம் ஏற்படாதவன். முதலாளித்துவ கட்சிகளின் பீடங்களை அலங்கரிப்பவர்களை உதட்டளவில் நிந்தித்தாலும் மனதளவில் ஒருவித பக்தியுடன் பூசனை செய்பவன். அவன் இப்பொழுது மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு விட்டான். அவனது பிள்ளைகள் மூன்று நாட்களாகப் பட்டினி.

எல்லாம் இந்தப் பறத்தமிழ்... வி. எம். எஸ்சால் தானே. அவனது அடிமன விசாரங்கள் சடைப்புக் கொண்ட பொழுது—

உண்மையும் பொய்யுமாய் காற்று வாக்கில் வந்த செய்திகள், தென்னிலங்கையை இரத்தக்களரி ஆக்கியது. மனிதன் தலைதடுமாற எங்கும் எதிலும் மிருக உணர்வுதான் நிலைகொண்டோமோ?

வேலைநிறுத்தம் செய்வதற்கு இரு தினங்களுக்கு முன், வி. எம். எஸ்சின் மில் தீக்கிரையாகியது.

இந்தச் செல்தியைச் சோமபாலா ஓடோடிவந்து சொன்ன பொழுது சதாசிவம் வீட்டில் தான் இருந்தான்.

சோமபாலா தொடர்ந்து சொன்னான்.

‘அந்தக் கூட்டத்திலே பியசிறீயும் இருக்கிறான்’

‘என்ன பியசிறீயா...? நம் மடை பியசிறீயா?’ அவன் கண்கள் பனித்துவிடுகின்றன.

சோமபாலாவுடன் அவன் திடீரெனப் புறப்பட்டபொழுது அவன் ஓடிவந்து தடுத்தான்.

‘இப்ப போக வேண்டாம்: நியாய அநியாயம் தெரியாமை அவங்க நிக்கிற நேரம்’

அவன் அவனைப் பொருட் படுத்தாமல் சோமபாலாவுடன் வெளியே புறப்பட்டான். அவர்களுடன், சிவலிங்கமும், சத்தாரும், வியனகேயும் சேர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் மில்லை அணுகிய பொழுது அந்த அநர்த்தர்கள் முதலாளியின் இரண்டு—லொறிகளுக்கும் தீவைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவர்கள் வருவதைக் கண்டதும் பியசிறீ சொன்னான். ‘அதோ அந்த நெடுவல் சிவலை, தமிழன். அவனை விடாதேங்க. அந்த நீலச்சட்டை, அவனும் தமிழன். அவர்களைக் கொல்லுங்கள்’

பாய்ந்து வந்தவர்கள் சதாசிவத்தையும் சிவலிங்கத்தையும் தாக்கினார்கள். சிவலிங்கம் தலையில் அடிபட்ட நிலையில் விழுந்த பொழுது, அவனைத் தூக்கப் போன சோமபாலாவுக்குப் பல

மான அடி விழுந்தது: சோமபாலா மூர்ச்சித்துக் கீழே சாய்ந்தான்.

வியனகே அங்கு நிற்பதற்கே அஞ்சியவனாய் ஓடினான். சத்தார மட்டும் அசையாமல் நின்று நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

சாத்தாரின் கண்முன்னாலேயே சிவலிங்கம் சவாலேவிட்டு டெரியும் நெருப்பில் தூக்கி எறியப்பட்டான். அதனைத் தடுப்பதற்கு ஓடிய சதாசிவமும் நெருப்பில் வீசப்பட்டான்.

நெருப்பில் பொசுங்கிய அந்த அருமையான தோழர்களின் நினைவுகள் சாத்தாரின் உயிர்க்குலையையே கருக்கின.

அவன் அந்தக் கும்பலேத்திரும்பிப் பார்த்தான். அவர்கள், புயலின் வேகத்தில் அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். பியசிறீயும் உடன் போனான்.

‘பியசிறீ ஏன் இப்படி நடந்து கொண்டான்? அவனது துயரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளத் துடித்தவர்களையே பவி கொள்ள அவனால் எப்படி முடிந்தது? அவன் தளம்பியது எதனால்?’

நினைவுகள் தந்த துயரைத் தாங்கியவனாய், சாத்தார் சோமபாலாவைத் தூக்கித் தோளில் சுமந்து கொண்டு, அவளிடம்—அவள் கணவன் இறந்துவிட்ட செய்தியைச் சொல்லுவதற்குப் போனான்.

வழியில் வியனகே இவனை மறித்துச் சொன்னான்.

‘அவளும் குழந்தையும் இப்பதான் போகுது. ரணசிங்காதன்ரை மச்சினரைக் காரிலை அதுகளை எங்கையோ கொண்டு போனான்’

சாத்தார் நினைத்தான்.

‘பாவம். அவளுக்கு அவளது கணவன் இறந்ததை எப்படித் தெரிவிப்பது’

✱

‘ரணசிங்கா உன்னை எங்கை கொண்டு போனவன். அவன் உன்னைக் கெடுக்கேல்லையே. தனிச்ச பொம்பிளையனை உவங்கள்—உந்தச் சிங்களவர் விட்டு வைக்கேல்லையாமே?’

அவன் கீழ் உதட்டைக் கடித்து, கண்களை இடுக்கி, விஷமத்தனமாகச் சிரித்தான்.

அவளுக்கு அவனது பேச்சும் சிரிப்பும் கொச்சைத் தனமாகப் பட்டது. அவள் திடீரென, பக்கத்திலிருந்த தகரக் குவளையைத் தூக்கி அவனை நோக்கி வீசினாள். குவளை அவனது மூக்கில் பட்டுக் கீழே உருண்டது. குவளையில் இருந்த பால் நிலத்தில் சிந்தியது.

இவன் அவளைப் பார்ப்பதற்கு அச்சங் கொண்டு, எழுந்து கிணற்றடிக்குப் போனான். அங்கிருந்தபடி அவளைப் பார்த்தான்: அவள் நிலத்தில் கசிழ்ந்து கிடந்து விம்முவது இவனுக்குத் தெரிந்தது.

பீடி பற்றிக் கொண்டவன்: வெகு நேரம்வரை கிணற்றடியில் இருந்தான். அவள் அயர்ந்து தூங்குவதைக் கண்டு, எழுந்து உள்ளே வந்து படுத்துக் கொண்டான்.

அவள் விழித்த பொழுது அவன் அங்கு இருக்கவில்லை. கிணற்றடியைப் பார்த்தான். அங்கும் அவனில்லை. இவனுக்குத் தவிப்பாயிருந்தது. இந்தத் தவிப்பே ஒருவகையில் அவளுக்கு வியப்பாகவும் இருந்தது.

‘என்ன, இவனுக்கு, இந்தப் பொடியனுக்கு இந்த மனசு இப்

பிடி. மாயுது.....' அவனது உணர்வுகள் விழிப்புக் கொண்டன.

புலரியின் மெலிந்த வசிகரம். எங்கிருந்தோ மல்லிகையும், பிச்சியும், ரோசாவும் குளம்பி மணத்தன. இவள் முற்றாக விழிப்புக் கண்டு, திமிர் முறித்து எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். எதேச்சையாக அவளது பார்வை பட்ட இடத்தில் அவன் வந்து கொண்டிருந்தான். கையில் இவளது தகரக் குவளையும் பொட்டலமும்.

இவளை நெருங்கி வந்தவன், குவளையை அவளிடம் தந்து, 'குழந்தைக்குப் பாலைக் கொடு' என்றான்.

குழந்தை அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பாலை வாங்கி முடி வைத்தவன், 'அதென்ன கையில்' என்று கேட்டான்.

'தோசை, சம்பலுமிருக்கு, முகத்தைக் கழுவு சாப்பிடுவம்'.

இரவு இருந்த தொலைவு அவர்களிடம் இப்பொழுது இருக்கவில்லை. ஒரு நெருக்கம் இயல்பாய் அவர்களிடையே முகிழ்ந்தது.

அவன் எழுந்து போய் கோயிலைச் சார்ந்திருந்த கை ஒழுங்கையில் ஒண்டுக்கிருந்தான். யாரே வருவது போலச் சலனப்பட, பதட்டத்துடன் எழுந்தவன், கிணற்றடிக்குப் போய் முகம் கழுவிவிட்டு வந்தான்.

பார்சலைப் பிரித்து, தோசையை எடுத்துச் சம்பலும் போட்டு இவனுக்குக் கொடுத்து தானும் சாப்பிட்டான்.

அப்பொழுது அவன் கேட்டான்:

'உன்னை மனிசன் செத்தது உனக்கு எப்ப தெரியும்?'

'நான் இஞ்சை வரமுந்தி, மாமிக்குச் செய்தி வந்திற்று' அவளது குரல் இறுக்கமுற்றது.

'மாமியா...?'

'அவற்றை தாய். அவசன ணுக்கத்தில்தான் இருக்கிறா. கல வரத்தோடை என்னையும் குழந்தையையும் ரணசிங்கா வவனியா வரை கொண்டந்து விட்டான். வவனியாவிலையிருந்து வந்த நான் நேர மாமிற்றைத்தான் போனன். மாமி முகங்குடுத்துப் பேசேல்லை. முந்தியே மாமிக்கு எங்கடை சடங்கிலை அவ்வளவு விருப்பமில்லை. தன்னை ஒரே பிள்ளையைத் தட்டு மறிச்சுப் பிடிச்சதா சொல்லும்.'

'ஓ! அப்ப இது காதல் கலியாணமே!'

'அப்பிடியே ஸ்லாமில்லை. ஏதோ அதிலே ஒரு விருப்பம். அதென்னை ஏமாத்தேல்லை'

'ஏமாத்தேல்லையோ?' அவளது துயரைக் கிளறி ரணமாக் கினன்:

அதின்னை போக்காலமாக் கும்; அது போயிட்டுது. என்னை இப்பிடித் தவிக்க விட்டிற்று: மாமியோடை என்னலை ஒப்பேத்த முடியேல்லை. வாய்க்கு வாய் நூறுதரம் 'அறுதனி அறுதனி' என்று நச்சரிக்கும். அதின்னை நாக்கு வளைப்பு எப்பவும் எனக்கு ஒத்துவராத ஒண்டு: பேசாமை இஞ்சை வந்திட்டன். இரண்டு நாளா இந்தக் கோயில் மடம்தான் கதியெண்டு கிடக்கிறன்.

'என்னை கதையைப் போலை தான் உன்னை கதையுமிருக்குது'

'என்ன என்னை கதை போலையா.....?' அவன் அவனது

கதையை அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வங் கொண்டான்.

அவன் சொன்னான்:

'நான் தண்டச் சோறும், உலக்கை மா திரி வளர்ந்தும் குடும்பத்துக்கு உதவாத தற் குறியாம்.' என்றை அப்பன் எட்டுப் பெத்து வைச்சிருக்குது. ஏழு பெட்டையன். நான் மட்டும் தான் பொடியன். அதுவும் தலைச்சன். அந்தப் பெட்டைய னுக்கெல்லாம் நான்தான் உழைச்சுப் போடவேணுமாம். சடங்கு செய்து வைக்க வேணுமாம். அதுதான் ஆம்பிளாக்கழகாம். ஏதோ படிச்சுப்பாத்தன். படிப் பேறேல்லை. கூலிவேலை செய்து எனக்குப் பழக்கமில்லை. ஐயா தான் கூலிவேலை செய்தது. இப்ப ஏதோ வாரத்துக்குக் கமம் எடுத்துச் செய்யிது. அந்தக் கமத்துக்குக் கூட நான் போற தில்லை. அது அம்மாவுக்கும் ஐயாவுக்கும் வலு கோவம். என்னைப் பிடிச்ச வெளியிலே விட்டிற் றினே. இப்ப இதோ உன்னோடை இருக்கிறன். நாளைக்கு எங்கை யாரோடையோ. ஏதோ காலம் ப்பானால் சரிதான்'

அவனது பேச்சு அவளுக்கு எரிச்சலூட்டியது.

'என்ன இப்பிடிக்க கதைக் கிறை? உழைப்புப் பிழைப் பெண்டா ஏன் உனக்குச் சலிச்சுப் போகுது. சின்னப் பையன் என்னெண்டா எண்ணையா நிக்கிற வயசிலே கிழமுதட்டின வேதாந்தம் பேசிறை'

'என்ன சின்னப்பையனா? இருவது வயசாகுது'

'இருவதுதானே..... என்னை விட முண்டு வயசு குறைச்சல் தான்'

அவன் எழுந்து கிணற்றடிக்குப் போய் கையலம்பி விட்டு

வந்து குழந்தைக்குப் பால் பருக்கினான்.

அவளையே பார்த்தபடி இருந்தவன் கேட்டான்:

'நீ இப்பிடியே இந்தக் கோயில் மடத்திலே கிடந்து என்ன செய்யப்போறை'

அவள் அவனது கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல், அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்: 'நீ என்ன செய்யப் போறை?'

'நான் என்னெண்டாலும் செய்வன். நீ குழந்தையை வைச்சுக் கொண்டு பெரும்பாடு படப்போறை.'

'என்னை பாடு என்னோடை உன்னை வழியைச் சொல்லன்'

'என்ன பெரியவழி. எங்கை இருந்தாலும் சந்தோஷமாக இருந்தாப் போதாதா. நான் கிளிநொச்சிக்குப் போகலா மெண்டிருக்கிறன். எனக்குத் தெரிஞ்சு பொடியனொருவன் அங்கை கமம் செய்யிருன். தங்கராசா எண்டு பேர்'

'அங்கை கமத்திலே வேலை செய்யேலுமே? நான்கூட அங்கை வந்திடுவன். ஆனா, கையில் மடியிலேதான் ஒண்டுமில்லை'

'காசுதானே நான் தாறன்; கடனாகத்தான், திருப்பித் தாவன்' நிறுத்தி நிறுத்தி அவன் சொன்னான்.

அவன் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவனது மனம் தவித்தது.

கிளிநொச்சிக்குப் போவதில் அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அதுவும் அவனுடன் போவதில் ஒரு கிளர்ச்சி அவளது அடிமனதில் சிலிர்த்துப் பரவியது. திடீரென நினைத்துக் கொண்டாள்:

‘இவனை..... இவனை நம்பிப் போகலாமா? இப்போதைக்கு இவனை நம்பிப் போகலாம். ஒரு ஆணின் நிழல் எப்போதும் பாதுகாப்பான ஒன்றுதானே!’

அந்தப் பாதுகாப்பைக் கருதியாவது அவள் அவனுடன் போகத் தீர்மானித்தாள்.

கிளிநொச்சி அவர்கள் இருவரும் முன்பின் அறியாத பூர். அது அவர்களுக்கு வாழ்வு கொடுக்குமா? கொடுக்குமென்று தான் அவர்கள் நம்பினார்கள்.

✱

தங்கராசாவின் கமத்துக்குப் பக்கத்தில், அவனும் அவளும், ஒரு அரை ஏக்கர் காடு வெட்டித் துப்பரவு செய்தார்கள். கமத்தின் மேட்டுப் பாகங்களான பகுதியில் ஒரு குடிசையும் போட்டுக் கொண்டார்கள்.

எல்லாம் தங்கராசாவின் தயவில்தான் நடந்தது. அவன் இவர்களுக்கு விழுந்து விழுந்து உதவினான். கைமாற்று வேறு தந்தான்.

‘இதெல்லாம் எதற்கு எதற்கு...?’ அவளது மனசு பரிதவித்தது. லேசாய்ப் பயமும் கொண்டது. ஆனால் இவளே அதனை நட்பு என்று கருதினாள்.

வெட்டித் துப்பரவு செய்த நிலத்தில் - கட்டை பிடுங்காமல், உழுந்து விதைத்தார்கள். இரண்டிலைப் பயிராய் அது முளை கொண்டிருந்தது. குடிசையின் முன்பாக வெண்டியும் பூசனியும் போட்டார்கள். கூரையில் சுரை படர்ந்தது. நாலு நிரை வாழையும் போட அவர்கள் தவறவில்லை.

எல்லாம் அவள் ஆர்வம் கொண்டு செய்ததுதான், அவ

ள இயக்கம் அவளையும் இயங்க வைத்தது.

இவன் குழந்தையோடு இருக்க அவள்தான் காலையிலும் மதியத்திலும் தங்கராசாவின் கமத்திலிருந்து தண்ணீர் இழுத்து வந்து பயிர்களுக்கு ஊற்றுவாள், இன்றுகூட நீர் இழுத்து மாய்ந்த களைப்போடு குடிசைக்குள் நுழைந்தவள்—

அங்கு, அவன் குழந்தைக்குப் பக்கத்தில் தூங்குவதைக் கண்டு, குழந்தையையும் அவளையும் மாறிமாறிப் பார்த்தாள். அவளுக்கு, இவனுமொரு குழந்தை மாதிரித்தான் தோற்ற மளித்தான். அவளது முகத்தைப் பார்த்ததும் இவளுக்கு உழைப்பின் அசதியெல்லாம் பஞ்சாகி விடுகிறது.

இப்படி ஒரு பிரீதி அவன் பால் இவள் கொள்வது வியப்பானதுதான்.

அவன் குழந்தையைத் தூக்கிய பொழுது இவன் விழித்துக் கொண்டான்.

‘போய் முகத்தைக் கழுவிற்று வா.....! பால்க்குந்தி வைச்சுத்தாறன். ராவும் ஒன்றும் சாப்பிடாமல் படுத்துறே’

குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துக் கிடத்தியவள், அரைப் பேணி ஊர்ப்பச்சை போட்டு, தேங்காயைச் சொட்டுப் பாலாய் பிழிந்து கஞ்சி காச்சினாள்.

கஞ்சி கொதித்துவர, இவளும் குளித்துவிட்டு வந்து நின்றாள்.

‘தங்கராசா எங்கையோ வரம்புக் கட்டெண்டு சொல்லிச் சுது, நீயும் போவன்’

‘நான் போகேல்லை இஞ்சை கமத்திலே களைபிடுங்கப் போறன்.

அவள் அதற்குமேல் அவனை நிர்ப்பந்திக்கவில்லை. அவன் களைபிடுங்கவும் மாட்டான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

அவனுக்கு இந்த வேலைகளெல்லாம் பிடிக்காதவை. அவனுக்குப் பிடித்ததெல்லாம், சலிக்கிழமைதோறும், தங்கராசாவின் கமத்திலும், அக்கம்பக் கத்திலும் விளையும் காய்கறிகளை வாரச் சந்தையில் போட்டு விற்பனை செய்வதுதான்;

ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் பத்தோ இருபதோ அவன் அவளிடம் கொண்டுவந்து கொடுப்பான்;

அதில், அவள் இரண்டு ரூபாய் எடுத்துத் தருவாள் இவன் படம்பார்க்கப்போவான்.

அவளும் சிலவேளைகளில் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு இவனுடன் படம்பார்க்கப் போவாள்.

அப்படிப் படம் பார்த்து விட்டு வந்த ஒருநாள் இரவு தான் அது இவர்களிடையே நடந்தது.

இரவு அவள் எதுவும் சமைப்பதில்லை. பக்கல் சமைப்பதில் இரவுக்கு எடுத்து வைத்துக் கொள்வாள்;

அவர்கள் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்த பொழுது, இவள்தான் உடைபட்ட குரலில் ஏதோ சொன்னாள். அது அவளுக்குத் தெளிவாகவில்லை: ‘என்ன?’ என்பது போல் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவளும் பார்த்தாள்.

பார்வைகள் ஒன்றை ஒன்று அணைத்தன;

‘என்ன அப்பிடிப் பார்க்கிறை.....’

‘ஏன் பாக்கப்படாதோ? அவ பாக்கலாம் நான்தான் பார்க்கப்படாது’

அவள் அதற்கு எதுவும் பேசாமல் வாழையடியில் கிடந்த சட்டி பாளைகளைக் கழுவி எடுத்துக் கொண்டு குடிசைக்குள் போனாள்;

அவளது பலவீனத்தை அவன் புரிந்து கொண்டது அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது.

அவன் வெளியே வருவாளென இவன் எதிர்பார்த்தான். அவன் வரவில்லை.

‘தவம் இஞ்சை வாரும்...! இஞ்சை வந்து இந்த நிலவைப் பாரும்..... எவ்வளவு வடிவாயிருக்கு’

புதியகுரல், புதிய அழைப்பு;

அவன் அவளைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பதில்லை. இன்று அழைத்தான், அந்த அழைப்பு அவளைப் பரவசப் படுத்தியது. நெஞ்சு லேசாகப் படபடத்தது;

‘பொறு; சீலை மாதீறு வாரன்’

இதைக் கேட்டதும் இவன் என்ன நினைத்தானோ? திடீரென எழுந்து குடிசைக்குள் போனான். அவன் அவனை அங்கு எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் அருகே வருவதைக் கண்ட அவன் தலை கவிழ்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். சேலை நெகிழ்ந்த நிலை; மேல்சட்டை அரைகுறையாக அவளது தோள்களில் சரிந்து கிடந்து, அவன் குனிந்து அவளது கழுத்தின் பின்புறத்தில் முத்தமிட்டான்.

அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். பார்த்தவனைப் பேசவிடாமல், அவன் அவளது கண்கள், உதடுகள் என மாறி மாறி திராக் காதலுடன் முத்தமிட்டான்;

அவள் அசையாது, அவனது அசைப்புக்கெல்லாம் இசைந்து போனான். இவன் வழிதேட அவன் வழி காட்டினான்.

'இது எப்படி... எப்படி என்னுடைய முடிஞ்சது.....'

நினைவுகள் அவளை நெருடின: நெஞ்சு மிகுந்த பாரமாய்க் கனத்தது.

அன்று இரவு அவள் தூங்க வில்லை. குடிசையின் மூலையில் கிடந்து, சிம்மி விம்மி அழுதாள்: விடிந்த பொழுதும் அவளது அழுதை ஓயவில்லை. ஏதோ பாவப்பட்டது போல் ஓர் மனப் பிராந்தி, அவளை வருத்தி அழுத்தியது. நிம்மதியில்லாமல் அவள் தவிப்புற்று, குடிசையை விட்டு வெளியே வரத் தயக்கம் கொண்டாள்.

அவனும் அவளைப் பார்ப்பதற்கு அஞ்சி, பெரும் பொழுதை குடிசைக்கு வெளியிலேயே கழித்தான்.

அன்று அவள் எதுவும் சாப்பிடவில்லை. அதனால், இவனும் சாப்பிடாமலிருந்தான். குழந்தைக்கு மட்டும் பால்வாங்கி வந்து பருக்கினான்.

மறுநாளும் அதே கதை தான். பச்சைத்தண்ணிகூட வெறும் வாயில் படாமல் கிடந்தான். இவனால் அப்படி இருக்க முடியவில்லை. சாப்பாட்டை அவளுக்குத் தெரியாமல் கடையில் வைத்துக் கொண்டான்.

இந்த மௌன நாடகம் அவனுக்கு மிகுந்த எரிச்சலைத் தந்தது. அதைக் கலைக்கவிரும்பிய வனாய் அவளை நெருங்கி மிகுந்த சொந்தமுடன்:

'இது பிழையெண்டு நினைக்கிறையா...? இதிலே என்ன பிழை. உன்னை மனிசன்தான் மோசம்போயிட்டுதே. அதையே நினைச்சு நினைச்சு நீயேன் அழிஞ்சு போனே. உனக்கு என்னிலை

விருப்பமிருக்கு. அப்பவும் ஒரு தயக்கம். ஒரு தடுமாற்றம். உதையெல்லாம் உடைச்செறிஞ்சிட்டு உனக்கு நீயே துரோகம் பண்ணுமை உண்மையாநடவன். உன்னை நான் முடிச்சதா நினையன். ஒரு மஞ்சள் கயிறோ, இல்லை ஒரு பவுன் தாலியோ என்னுடைய கட்ட முடியாதே!'

அவள் அவனது வார்த்தைகளை நம்பினாள். அவளை நம்பினாள். அந்த நம்பிக்கைகளுடன் அவளைப் பார்த்தாள்.

'இவன்... இவன் யாசித்து நிற்பதை என்னால் நிறைவேற்ற முடியுமா?' அந்த நினைப்பு அவளைச் சங்கடத்திலாழ்த்தியது.

அவள் அன்று வெளியே போகாமல் அவளையும், குழந்தையையும் தழுவிக்கிடப்பதில் நிம்மதி கண்டாள். அப்படி ஒரு வாழ்க்கை அவளுக்குத் தேவையாக இருந்தது. அதன்பால் மிகுந்த பற்றுக் கொண்டாள். அந்தப் பற்றுதல் அவளுக்கு வாழ்க்கையை மிகுந்த அர்த்தமுடையதாகக்கியது.

'என்ன பெலத்த யோசனையிலே ஆழ்ந்திட்டே. கஞ்சியை ஊத்தன் ஆறப்போகுது' அவன் கேட்டான்.

'ம்... கஞ்சியை வார்த்தவன். அவன் குடிப்பதைத் திருப்பியோடு பார்த்திருந்தான்.

'கஞ்சி நல்லாயிருக்கா..? சம்பலோடே ஊறுகாயும் தொடாள்!'

'உன்னை கைபட்டது எது நல்லா இல்லாமையிருக்கும்...' அவன் அவளை அணைத்து அவளது முகத்தில் அரும்பியிருந்த வியர்வையைத் துடைத்து விட்டான்.

அவளுக்கு வாழ்க்கை இனித்தது.



காலம். கால்முளைத்தது போல எவ்வளவு வேகமாக விரைகிறது. அவனும் இவனும் கிளிநொச்சி வந்து பத்து மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. இந்தப் பத்து மாதகாலமும், விட்டு விடுதலையாகி, இரு சிட்டுக்களின் அனுபவம் அவர்களுடையதாகியது.

கிட்டற்ற சுகம், சுதந்திரம்;

வாழ்வின் உள் இழைக்களை ஹிடமான ஆன்மையின் வீரப்புகள், அவன் அதிர்ச்சி செய்த அழை இவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஆனும் பென்னும் இப்படியெல்லாம் இருக்கலாமென்பதெல்லாம் இவனோடு வாழ்ந்ததில்தான் அவன் புரிந்து கொண்டான்.

'ஓ! இந்த வாழ்க்கை இந்த ஜென்மத்திற்குப் போதும்' என நினைவு கொள்வான்.

இவ்வளவு மகிழ்ச்சியும் நிறைவும் மிக்க வாழ்க்கையின் சோபிதங்கள், ஒரு மானைக் கருக்கலில் கலைந்த பொழுது. இவன் துடித்துப் போனான்:

தங்கராசாவின் கமத்துக்குப் பின்னால், கொய்யாமரமொன்று பழுத்துச் சிவிர்த்துக் கிடந்தது. கொய்யாப்பழமென்றால் இவனுக்குக் கொள்ளை ஆசை. இவன் பழம் பறிக்கப் போனபொழுது தான்—

தங்கராசாவின் தங்கை ரஞ்சி, இவனது கழுத்தில் மாலை யாய் படர்ந்து, ஏதோ ரகசியம் பேசினாள். அதைக் கேட்டு இவன் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான்.

'அப்படி என்ன சிரிப்பு!' இவனுக்கு வாயில் கிடந்த கொய்யாப்பழம் கசந்தது. கண்கள் பனித்துவிட, திடீரென ஒரு புதரில் ஒதுங்கி மறைந்து கொண்டான்.

டான்: அவனுக்கு அவர்களைப் பார்ப்பதற்கே கூச்சமாக இருந்தது.

அவன் இப்பொழுது தன் பங்குக்கு ரஞ்சியின் காதைக் கடித்தான்.

அவன் அப்படி என்ன சொல்லியிருப்பான்? ரஞ்சி பெட்டைச்சி சினுங்கலுடன் குலுங்கி உடலைக் குறுக்கி, மார்பிலில் புதைந்து.....

இவனுக்கு எரிதனை மேலெல்லாம் கொட்டியது போலிருந்தது. அங்கு நிற்பதற்கே பிடிக்காமல் ஓட்டமும் நடையுமாய் குடிசைக்கு வந்தவன், குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு மாறி மாறி ஆசையுடன் முத்தமிட்டான்.

'எனக்கு நீ..... நீமட்டும் தான் சொந்தம்'

உணர்ச்சிகள் வடிந்த நிலையில் நிதானமடைந்த அவன் திடீரென சதாசிவத்தை நினைவு கூர்ந்தான்.

அவனுடன் வாழ்ந்த அந்த வாழ்க்கை எவ்வளவு பெருமிகைகள் நிரம்பியவை!

அவன், இவனுடன் தொழிலாளிகள் பற்றியும், அவர்களது இழிநிலை பற்றியும், நாளை அவர்களுக்கு வர இருக்கும் உந்ததங்கள் பற்றியுமே எப்பொழுதும் பேசுவான்.

இவனை ஒரு பொருட்டாக மதித்துப் பேசியது, அவளது கருத்தைக் கேட்டது எல்லாம் இவனுக்கு இப்பொழுது பெருமையாக இருந்தது.

அவன் இவனோடு மனைவி என்ற அளவில் கொண்ட உறவுகளில் கூட, விட்டுக் கொடுத்துப் பெற்றுக் கொண்டதும், புரிந்து கொண்ட அனுசரிப்புகள்

களும், ஆணின் அதிகாரங்கள் தோலுரிய— உண்மையான ஆண்மகன் இடன்தான் என அவன் நடந்து கொண்டதும், இவனுக்கு இப்போதைய இந்த வாழ்க்கையின் மீது அதிதமான வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது.

எந்த ஆணை ஒரு பாதுகாப்பென இவன் நம்பினாலோ அவன் மிகவும் கேவலமாக நடப்பது, இவளது இருப்பையும் சமூக மதிப்புக்களையும் சிதறடித்து விட்ட கொடுமை என இவன் உணர்ந்து:

‘அவன் இன்று வரட்டும்... வரட்டும்’ என மனதளவில் கறுவிக் கொண்டான்,

அவன் வந்தபொழுது இவன் கேட்டான்:

‘என்ன.....? ரஞ்சி இளசு அதுதான் பிடிச்சிருக்காக்கும்? என்னை ஏமாத்தின போலை அந்தப் பெட்டையையும் ஏமாத்திப் போடாதே’

‘.....’

‘என்ன... நான் கேக்கிறேன் நீ விளங்காத மாதிரிச் சாலம் விடுறை’

‘ஏதோ விளையாட்டா அது பேசினதைப் பாத்திட்டு.....’

‘ஓம் ஓம்... விளையாட்டுத் தான், நீ அதிலை சொக்கிப் போய் தேன் குடிச்ச நரியாட்டம் நிண்டதை என்றை இரண்டு கண்ணையும் பாத்தன்’

‘சரி பாதாச்செல்லவா? இப்ப என்ன செய்யச் சொல்லிறை? நான் நானாகத்தானிருப்பன். நீ சொல்லிறைமாதிரியெல்லாம் இருக்க என்னுடையது’

‘அப்ப ஏன் இஞ்சை என் னோடை இருக்கிறை..... அவ

ளிறை..... ரஞ்சிற்றை போயிடன். போ’

அது இவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. மிகுந்த கோபத்துடன் கீழிறங்கிவந்து அவளைக் கேவலமாகச் சீண்டினான்.

‘நீ ரணசிங்கா வோடை படுத்த நாய்தானே. இன் டைக்கு என்னோடை... நாளைக்கு தங்கராசனோடை..... அந்தத் தடியன் உன்னை வளைய வளைய வாறதும். ஐஞ்சுபத்துக் கடன் தாறதும் உன்னிலை கண்வைச்ச கள்ளத்திலைதானே’

‘நீ சரியான ஆம்பிளையா இருந்தா நானேன் போய் அவ னிட்டை இவனிட்டை கையேந்திரன். உன்னைப் போலை பெட்டச்சியையே எதுக்கும் எதிர் பார்த்தா, எல்லாம்தான் நடக்கும்’

‘அவ்வளவு துணிவாடி உனக்கு..... பன்னாடைப் பரத்தை’

அவன் திடீரென உன்மத்தன் கொண்டவனாய், அவளைத் தலை முடியில் பற்றித் தர தர என இழுத்துவந்து குடிசைக்கு வெளியேபோட்டு உதைத்தான். அந்த நிலையிலும் அவன் உறுதி குலையாமல்:

‘பூ..... ஆன்தனமா! இப்பிடிச் செய்த உடனை நீ ஆம்பிளையாயிடுவையா?’

அவனது, தன்முனைப்புக் களையே அவள் சீண்டிக் கால் களின் கீழ்ப் போட்டு மிதிப்பது போல் பேசினான்.

அப்பொழுது அவனுக்கு மகிஷாசுரமரீத்தனின் குரபகம் ஏனோ வந்தது.

அவன் சிலிர்ப்புற்று அங்கு நிற்பதற்குப் பயந்து வெளியே போனான்.

உணர்வுச் சுழலின் ஆழத்திலிருந்து இவள் விடுபட்ட பொழுது அவன் அங்கு இல்லை என்பதையும், இருண்டு வெகு நேரமாகி விட்டதென்பதையும் உணர்ந்து பதைப்புடன் விளக்கேற்றினான்.

விளக்கேற்றியவன், அவன் வரவைப் பார்த்திருந்தான்: அவன் வரவில்லை. விடியலின் போதும் வரவில்லை.

இவனுக்கு லேசான ஒரு பயம். பெண்ணுக்கே உரிய பயம். பொருமை கலந்த பயம் தோன்றியது:

‘இவன் என்னைக் கிளப்பினது போலை ரஞ்சியைக் கூட்டிக் கொண்டு ஓடிற்றானோ?’

அவனது உறவே வேண்டாமென்ற நிலையிலும், இந்தப் புதிய உறவைத் தடுத்தே நிறுவுதல் என்ற தீவிரத்துடன் மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டவளாய் தங்கராசா வீட்டுக்கு அவசர அவசரமாக ஓடினான்.

அங்கு இவனில்லை. தங்கராசா இருந்தான். அவன் அமர்களமாய் இவளை வரவேற்றான். அவனது குதூகலம் இவளுக்குச் சலிப்பையே தந்தது.

‘இவரைப் பார்த்தையா?’

‘ஆரை?’

‘இவரைத்தான்’

‘ஓ! அவனா? அவன் ஆராவது பொம்பிளைக்குப் பின்னாலே போயிருப்பான்’

உள்ளே லேசான விசம்பல்: பட்டென வீட்டுக் கதவின் மறைவிலிருந்து ரஞ்சி விசுக்கென உள்ளே போய்க்கொண்டிருந்தான்.

‘ரஞ்சி போகவில்லை..... போகேல்லை’ மனம் லேசாகிக் குதூகலித்தது. அந்தக் குதூகலம் அவளுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. அவள் மனம் ரஞ்சிக்கு ஆறுதல் சொல்லத் துடித்தது.

அவளதுதுயரம் இப்பொழுது ரஞ்சியின் துயரமுமாகியிருக்கின்றது.

அவள் திடீரெனத் திரும்பிக் குடிசையை நோக்கி நடந்தாள்.

அவள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த தங்கராசா ஆணுக்கேயுரிய வேட்கைகளைச் சுமந்தவனாய், அவளைப் பின்தொடர்ந்தான்:

அவள் திரும்பிப் பார்ப்பதற்கு அச்சம் கொண்டாள்: எந்த ஒரு ஆணின் தொடர்புமே அவளுக்குக் கசந்தது.

வாழ்க்கையில் இந்த எவ்வுதளம்பியது போதும். இனியும் அவள் இன்னொருவனுடன் பந்தப்பட மாட்டாள்; படுக்கமாட்டாள். அப்படி ஒரு நிலை வந்தாலும் அதை எதிர்ந்து நிற்க உறுதிபூண்டவளாய் குடிசையை அடைந்து ஆர்வத்துடன் குழந்தையைத் தூக்கினாள்.

குழந்தை சிரித்தது:

அந்தச் சிரிப்பு, இவளுக்கு அவளின்ரை சதாசிவத்தை நினைவூட்டியது.

தங்கராசாவின் காலடி ஓசை குடிசைக்கு வெளியே பலமாகக் கேட்டது. அவள் நெஞ்சு லேசாகப் படபடத்துக் கொண்டது. அவள் குழந்தையை இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாள்:

அது, அவளுக்குத் தெம்பாக இருந்தது.

டில்லி கருத்தரங்கில் டால்ஸ்டாய்க்கு அஞ்சலி

மாபெரும் எழுத்தாளர் டால்ஸ்டாயின் 150-வது பிறத்தின விழாவைக் கொண்டாடுவதற்காக காந்தி சமாதான சமிதி, 'சோவியத் லாண்டு' சஞ்சிகை ஆகியவற்றின் சார்பில் 'டால்ஸ்டாயும் நமது காலமும்' என்னும் பொருளில் ஒரு கருத்தரங்கு 1978 ஆகஸ்டு 30-ல் டில்லியில் நடைபெற்றது. கல்வி அமைச்சர் டாக்டர் பி.சி. சந்தர் இதைத் துவக்கி வைத்தார். காந்தி சமாதான சமிதியின் தலைவர் டாக்டர் திவாகர் அதற்குத் தலைமை வகித்தார்.

கருத்தரங்கைத் துவக்கி வைத்த டாக்டர் சந்தர், இது ஒரு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சி என்று கூறினார். காந்திக்கும் டால்ஸ்டாய்க்கும் இடையேயான தொடர்புகள் மூலம் ஓர் ஆன்மிகப் பந்தம் நிலைநாட்டப்பட்டது. 'ஒரு தீப் பொறி கிளம்பிற்று; ஒரு தீப்பந்தம் ரஷ்யாவிலிருந்து தென்னாப்பிரிக்காவுக்கு எடுத்துச் செல்லப் பட்டது; அப்போது தென்னாப்பிரிக்காவில் காந்திஜி நிறப் பாரபட்சத்தை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடந்து வந்தார்; அங்கு, இன்று கூட நிறவெறி தொடர்ந்து அமுலில் இருந்து வருகிறது' என்றார் அவர்.

டால்ஸ்டாயின் கருத்துக்கள் நமது காலத்திற்கும் பொருத்தமானவை என்பதை வலியுறுத்திய கல்வி அமைச்சர், 'டால்ஸ்டாய் எதிர்த்துப் போராடிய தீமைகள் இன்னமும் நிலவுகின்றன' என்றார். நிலப்பிரபுத்துவமும் பழைய சமூக பாகுபாட்டு முறையும் மறைந்து ஒளிந்து விட்டன; ஆனால் புதிய தீமைகள் தொடர்ந்து விட்டன. நவீன-- காலனி ஆதிக்கம் இன்னமும் இருந்து வருகிறது.

சுரண்டலை எதிர்த்துப் போராடுவதிலும், மனிதனுடைய கௌரவத்தை மீண்டும் நிலைநாட்டுவதிலும், அஹிம்சையின்பால் நமது நம்பிக்கையைப் புதுப்பிப்பதிலும், மனிதனுடைய கண்ணோட்டத்தில் அடிப்படை மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவதிலும் டால்ஸ்டாயின் வட்சியத்தை இன்று நினைவு கூர்வது அவசியமாகும். டால்ஸ்டாயின் கருத்துக்களை வெற்றிகரமாக அமுல் செய்வதன் மூலம்தான் மனித குலம் இன்று மீட்சி பெறமுடியும் என்றார் டாக்டர் சந்தர். இந்தக் கருத்தரங்கு இத்தியசையில் ஓர் உத்வேகத்தை ஊட்டும் என்று அவர் நம்பிக்கை தெரிவித்தார்.

இக் கருத்தரங்கு, 'அநீதியான பொருளாதார, சமூக, அரசியல் அமைப்புக்கு எதிராகப் போராடிய ஒரு மாபெரும் பேரறிஞரின்,

ஒரு மாபெரும் எழுத்தாளரின், ஒரு மாமேதையின் நினைவைக் கொண்டாடுவதற்கான ஒரு முக்கிய சந்தர்ப்பம் என்று தனது தலைமையுரையில் காந்தியவாதி திவாகர் சுட்டிக் காட்டினார். தான் போடுதல் கருத்துக்களின்படி நடக்க முயன்ற ஒரு மாபெரும் ஆசான் டால்ஸ்டாய் என்றார் அவர்.

'எந்தக் கண்ணோட்டத்தின்படி பார்த்தாலும் உலகப் புகழ் வாய்ந்த ஒரு வளர்ந்தோங்கும் மாமேதையாக' டால்ஸ்டாயைச் சிறித்தார் பேராசிரியர் ஹிரேன் முகர்ஜி. உலகப் பொது மனிதர் எனவும் சொல்லுக்கு டால்ஸ்டாய் இலக்கணமாக விளங்கினார்; அவர் அன்றாட வாழ்க்கைச் சூழல்களின் கட்டு திட்டுகளை விஞ்சி மேன்மை எய்துவதற்கு இடையறாது பாடுபட்டார்.

டால்ஸ்டாய் ஒரு மாபெரும் எழுத்தாளர், மாமேதையாக இருந்தார் என்று டாக்டர் என். எஸ். ஒர்லோவ் கூறினார். 'அவருடைய பன்முக ஆக்கப்பணியின் பிரதான அம்சங்களை சொற்களில் வடித்தெடுப்பது சுபலமான காரியமல்ல'

டால்ஸ்டாயின் படைப்புக்கள் மாபெரும் சமுதாய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்று அவர் சொன்னார். 'இவ்வெழுத்தாளரின் மாமேதைத் தன்மையினால் படைக்கப்பட்ட அதிசயிக்கத்தக்க பாத்திரங்களும், அவருடைய தத்துவப் பந்தங்களும் மனித குலத்தை பெரிதும் செழுமைப்படுத்தி, உலகக் கலாசாரத்திற்கு ஒரு பெரும் பங்குப்பணியை ஆற்றியுள்ளன' என்று அவர் கூறினார்.

'ரஷ்யப் புரட்சியின் கண்ணாடி' என்று லெனின் டால்ஸ்டாயை சிறப்பித்துக் கூறியதை அவர் நினைவு கூர்ந்தார். இன்று அவருடைய கதைகளும், நவீனங்களும் கோபுரங்களை மக்களால் படிக்கப்படும், நாடகங்கள், திரைப்படங்களில் பார்க்கப்படும் வருகின்றன என்று டாக்டர் ஒர்லோவ் மேலும் கூறினார்.

காந்தி சமாதான சமிதியின் செயலாளர் திரு. ராதாகிருஷ்ண, ஜவாஹர்லால் நேரு பல்கலைக் கழகத்தின் ரெக்டரான பேராசிரியர் மூனிஸ் ரஜா, அதே ஜவாஹர்லால் நேரு பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த டாக்டர் முகம்மது ஹஸன் ஆகியோரும் கருத்தரங்கில் பேசினர்.

கருத்தரங்கின் ஆரம்பத்தில் இந்தியாவிலுள்ள சோவியத் தூதரகத்தகவல் துறை அலுவலகத்தின் தற்காலிகத் தலைவர் டாக்டர் எல். வி. மித்ரோகின் அதில் பங்கு கொண்டவர்களையும், விருந்தினர்களையும் வரவேற்றார். டால்ஸ்டாயின் மேதகைமையை நினைவு கூர்வதற்கான விரிவான கொண்டாட்டங்களில் இக்கருத்தரங்கு ஒரு பகுதியே என்று அவர் கூறினார்.

பின்னர், பல ஆய்வுரைகள் படிக்கப்பட்டன: சோவியத் கலாசாரத் துறையைச் சேர்ந்த டாக்டர் ஓ. ஜி. உல்த்சில்பெரோவ், டாக்டர் நாம் வார் சிங், டாக்டர் எஸ். எஸ். செளஹான், திரு. பிஷம் சாஹனி மற்றும் பல புகழ்மிகு இலக்கிய கர்த்தாக்களும், அறிஞர்களும் விவாதங்களில் கலந்து கொண்டனர்.

கோட்பாட்டின் மீது அசையாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்த டால்ஸ்டாய் வன்செயல் வழிப்பட்ட புரட்சிகர நடவடிக்கைகளை நிராகரித்தார்.

சர்வ வியாபகமான அன்பும் அஹிம்சையும் மனித குலத்தினை அனைத்து சமூகத் தீமைகளினின்றும் விடுவிக்கும் என டால்ஸ்டாய் நம்பினார். மனிதனின் சுப — மேம்பாட்டின் மீது இவர் அழியாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்.

மனிதனது ஆன்மீக வாழ்வின், அவனது உணர்வின் இயக்கத்தினை உள்ளார்ந்து ஆராயும் போதுதான் ஒரு கால சிருஷ்டி உருவாவது சாத்தியமாகிறது என்பதே டால்ஸ்டாயின் கருத்தாகும். ஒரு புறத்தே சமூக நிகழ்வுப் போக்குகளையும் பிரச்சினைகளையும், மறுபுறத்தே மக்களின் மனோ ராஜ்யங்களையும் ஆழமாக அலசிப் பார்க்கும் ஆற்றல் இவருக்கு வாய்த்திருந்தமையினாலேயே மனிதனுக்கும் ஆளும் சமூக வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான முனைப்பான முரண்பாடுகளை வலுவோடும் வீச்சோடும் சித்திரிக்க இவரால் முடிந்தது. மனிதன் தனது பழமைவாதச் செல்வாக்கின் பாதிப்பிலிருந்து விடுபட்டு புதிய மனிதனாக மாறவேண்டும் என அவர் விழைந்தார். ஒரு கலைஞன் என்ற ரீதியில் மனிதன் சுய — பிரக்ஞையினை விழிப்புறச் செய்யவும், நல்லவற்றின் பாலான அவனது விருப்புணர்வுக்கும் தீயவற்றின் பாலான அவனது வெறுப்புணர்வுக்கும் வலுவூட்டவும் ஒவ்வொரு வகையிலும் டால்ஸ்டாய் முயன்றார்.

டால்ஸ்டாயின் தார்மீக தேடுதலே அவரது சிருஷ்டிப் பாரம்பரியத்தின் கணிசமான பங்காக அமைந்தது. இதனை நாம் மனதாரப் போற்றி மதிக்கின்றோம். ஏனெனில், எமது தார்மீகம் ஒரு வெறும் நிலத்திலிருந்து முளைவிட்டு வளர்ந்து விடவில்லை. ✽

மகாத்மா காந்தி போற்றிய டால்ஸ்டாய்

எஸ். எப். எம். ஸவாஹிர்

“டால்ஸ்டாயை ஏதாவது ஒரு விதத்தில் போற்றி நாம் நான்கு எதுவும் உலகத்தில் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை; அவருடைய மேதை உலகத்தின் எல்லாத் திசைகளிலும் பரவி; மகிழ்ச்சியையும் உத்வேகத்தையும் தூண்டிவிட்டுள்ளது” என்று சோவியத் கலைக் கழக கௌரவ உறுப்பினராக அண்மையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற பிரபல ஓவியக் கலைஞர் சுவேதொஸ்லாவ் ரோரிக்க், “மாஸ்கோ நியூஸ்” பத்திரிகைக்கு அளித்த ஒரு பேட்டியில் கூறினார், “எல்லா இடங்களிலும் மக்கள் அவருடைய நூல்களைப் படித்து இன்புறுகின்றனர். மகாத்மா காந்தி அவரோடு கடிதப் போக்குவரத்து வைத்திருந்தார் என்பதும், அவரைப் பெரிதும் போற்றினார் என்பதும், அனைவரும் அறிந்த உண்மை. காந்தி ஒரு பெருந்தலைவர் மட்டும் அல்ல; ஒரு பெரிய சிந்தனையாளர்; உண்மையை நாடியவர்; உயர் லட்சியங்களைச் செயல்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மிக்கவர். இந்தியாவின் பிரச்சினைகளுக்குப் புதிய தீர்வுகள் கண்டு, அதற்குப் புத்தியுடன் ஊட்ட அவர் ஆவல் கொண்டிருந்தார், இதற்கான வழிவகைகளை அவர் தேடி அலைந்தார். தம்மையே அபிவிருத்தி செய்து கொள்ளவும் அவர் இடையருது முயன்றார். வாழ்க்கையை விரிவாக்கப் புரிந்து கொள்வதற்கும், அதன் அடிப்படைகளை பின்பற்றுவதற்குமான சுருக்க

மான வழியை அவர் நாடினார். நாம் உயர்ந்த லட்சியங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும்; அவற்றை எய்துவதற்கான உலக இயல் அஸ்திவாரங்களை அமைக்க வேண்டும். காந்தி, புதிய தீர்வுகளை டால்ஸ்டாயிடமிருந்து அறிய விரும்பினார். டால்ஸ்டாயின் லட்சியங்கள் காந்தியின் பண்பில் ஒரு பகுதியாகி விட்டன என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவே காந்தி மூலம், டால்ஸ்டாயின் சிந்தனையும் தேட்டமும் இந்தியாவை எட்டின.

“காந்தியைப் போலவே டால்ஸ்டாயும் உண்மையை இடையருது தேடிக் கொண்டிருந்தார். தம்மைத் தாமே அபிவிருத்தி செய்து கொள்ளப் பாடுபட்டு வந்தார். எல்லா மகான்களும் பின்பற்றும் பாதை இது தான் அவர்களுடைய துறை அவர்களுடைய ஆன்மாவே. டால்ஸ்டாய் தம் சிந்தனையிலும் விவேகத்திலும் ஒரு பகுதியை காந்தியின் உணர்வு மூலம் இந்தியாவுக்காகச் செலவிட்டார் என்று கூறலாம். இந்த இரு பெரியோர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட தொடர்பு எல்லாத் தொலைவையும், வாழ்க்கையின் எல்லாக் சஷ்டங்களுக்கும் கடந்த மாபெரும் பாலமாக அமைந்தது. உலகம் முழுவதன் மீதும் டால்ஸ்டாயின் செல்வாக்கு மகத்தானது என்று துணிந்து கூறலாம். ஆனால், குறிப்பாக, காந்தி மூலம் ஏற்பட்ட இந்தத் தொடர்பானது இந்தியாவுக்கு விசேஷ முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். ஏனெனில் புதிய இந்தியாவுக்கும், இந்த மபெரும் நாட்டின் புதிய நம்பிக்கைகளுக்கும் காந்தி ஒரு சின்னமாவார்” என்று ரோரிக்கூறினார்.

இது பற்றி சுவேதொஸ்லாவ் ரோரிக்கின் கருத்துக்கள், அவர் தந்தையும், இந் நாட்டின் மாபெரும் ஓவியக் கலைஞர்களில் ஒருவருமான நிகொலாய் ரோரிக்கின் கருத்துக்களைப் போன்றவையே ஆகும். டால்ஸ்டாயை அவர், (நிகொலாய் ரோரிக்க்) “விதை விதைப்பவர்” என வர்ணித்தார். டால்ஸ்டாயை, இந்தியாவின் மாபெரும் கவிஞர் ரவீந்திர நாத் தாகூர்டன் அவர் ஒப்பிட்டு எழுதுகையில், “விதைகளை இவர் இடையருது வாரித் தூவிக் கொண்டேயிருக்கிறார் என்று கூறினார். “தாகூரின் உலகமும் டால்ஸ்டாயின் உலகமும் கனவுலகங்கள் என்று அறிவற்றவர்கள் கூறுவதெல்லாம் வீண்வாதம். இது முற்றிலும் தவறு. நான் அங்காக வாழ வேண்டும் என்பதில் கனவு என்ன இருக்கிறது? ஒரு உண்மையும் கொல்லவோ, அழிக்கவோ கூடாது என்ற கருத்தில் கனவு எங்கிருந்து வந்தது? ஒருவன் அறிஞனாக இருக்க வேண்டும் என்றும் அவன் தன்னைச் சுற்றி உள்ள எல்லாவற்றையும் அறிவு மயமாகக்க வேண்டும் என்றும் நினைப்பது வெறும் கனவா? இவை கனவுல்ல; பிரத்தியட்ச உண்மைகளே! அந்த ஒளியின் மங்கிய தனிப்பட்ட கதர்களாவது உலக வாழ்க்கையில் இருள் ஆழ்ந்த பகுதிகளை எட்டவில்லையென்றால், பின்னர் வாழ்க்கையைக் கற்பனை கூடச் செய்து பார்க்க முடியாது. இந்த மாபெரும் சிந்தனையாளர்களுக்கு மனித சமுதாயம் எவ்வளவு கடமைப்பட்டிருக்க வேண்டும்! அழகின் இந்த அடிப்படைகள் இல்லையென்றால், வாழ்க்கையே விகாரமாக, மிருகத்தனம் நிறைந்ததாக ஆகிவிடும். அதில் விடும் ஒவ்வொரு மூச்சும் வீண்” என்று நிகொலாய் ரோரிக்கூறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

ரோரிக்க் இந்தியாவில் பதினேழு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். ரஷியா மீது இந்திய மக்களுக்கு உள்ள மகத்தான அபிமானத்தைப் பற்றி அவர் எழுதியிருக்கிறார்.

இந்தியாவின் பால் ரஷ்ய ஞானியின் அபிமானம்

அலக்ஸாந்தர் ஷிப்மான்

உலகின் வெவ்வேறு பாகங்
களிலிருந்தும் டால்ஸ்டாயிக்கு
வந்த ஐம்பதின்மூன்று கடிதங்
களும், அவர் கைப்பட எழுதிய
கமார் பத்திரம் பதில்களும்
பேணிக் காக்கப்பட்டு வருகின்
றன.

இந்தியாவிலிருந்து வந்த
கடிதங்களின் பால் டால்ஸ்டாய்
வெகுவாக ஈர்க்கப்பட்டார்.
பழங்காலப் போதனைகளும்
இலக்கியமும் நாட்டார் கதை
களும் அவருக்கு நெருக்கமான
தாயும் விருப்பிற்குரியதாயும்
இருந்த ஒரு நாடாக இந்தியா
இருந்ததால் எடுத்த ஆர்வம்
மாத்திரம் அதற்குக் காரண
மல்ல. காலனித்துவ அடிமை
ஆட்சியில் இந்தியர்களின் சோக
நிலைமையையும், அவர்களின்
சோதனை நிறைந்த வாழ்வை
யும் கதையாகக் கூறிய கடிதங்
களில் அவர் பேரார்வம் காட்
டினார். அந்திய எஜமானர்களின்
கொடிய குற்றங்களை அம்பலப்
படுத்தியும், சுதந்திரம், விமோ
சனத்திற்கான இந்திய மக்களின்
போராட்டத்தை ஆதரித்தும்
எழுதியதன் மூலம் இக்கடிதங்
களுக்கு அவர் பதிலளித்தார்.

டால்ஸ்டாயோடு தொடர்பு
கொண்ட இந்தியர்கள் பல்வேறு
கருத்துக்களையும் கொள்கைகளையும்
கொண்டவர்களாய் இருந்
தனர். பண்டைய இந்திய தத்

துவ சாஸ்திரிகளின் கருத்துக்
களுக்கு நெருக்கமாயிருந்த டால்
ஸ்டாயின் மத, தாரமீக கருத்
துருவத்தால் சிலர் ஈர்க்கப்பட்
டனர். ஏனையோர், முக்கியமாக
பத்திரிகையாளர்களும், பதிப்ப
கத்தாரர்களும், தமது வெளி
யீடுகளில் உலகப் புகழ்பெற்ற
எழுத்தாளரின் பங்கேற்பைப்
பெற விழைந்தனர். ஆனால்
மிகப் பெரும்பான்மையானோர்,
காலனித்துவ அடிமை நுகத்தடி
யின் கீழ் தமது நாட்டின் சீர
ழித்த நிலைமைகளை விளக்கி
தமக்கு உதவி செய்யுமாறு
டால்ஸ்டாயை வேண்டினர்.
இந்தக் கடிதங்கள்தான், இந்தி
யாவின் மிகவும் முக்கியமான
பிரச்சனைகள் பற்றி எடுத்துக்
கூறின. எல்லாவற்றிலும்
இவையே டால்ஸ்டாயின் மன
தைப் பெருமளவுக்குத் தொட்
டன.

19-ம் நூற்றாண்டின் இறுதி
பிலும் 30-ம் நூற்றாண்டின்
ஆரம்பத்திலும் கிழக்குலகில்
காலனித்துவச் சுரண்டல் முனைப்
பானதாக இருந்தமை, அந்நாடு
களில் தேசிய விமோசனப்
போராட்டம் அடையடிக்கத்
தொடங்கியமை ஆகியன மூலம்
இந்திய வாழ்க்கையின் மீது
டால்ஸ்டாய் காட்டிய தளராத
ஆர்வத்தினை விளக்கலாம். கால
னித்துவ நுகத்தடிக்கு எதிராக
உலக இலக்கியத்தில் குரல்

எழுப்பிய முதலாமவர் டால்ஸ்
டாய்தான். இத்தாலிய அபிஸ்
வியப் போர், ஆங்கில, போயர்
யுத்தங்களுக்கு எதிராகவும்,
ருஷ்ய, ஜப்பானிய போருக்
கெதிராகவும் அவ் வேளையில்
அவர் கட்டுரைகளை எழுதினார்.
சுதந்திரம், விடுதலைக்காக இந்
திய மக்கள் தொடுத்த போராட்
டத்தை அவர் அனுதாபத்து
டன் அவதானித்து வந்தார்.

இந்தியாவின் சமூகப் பிரச்
னைகளை முதன் முதலில் சுர்த்
தது. 'த—ஒர்யன்' சஞ்சிகை
யின் ஆசிரியரான ஏ. ராமபெ
ஷ்வின் எழுத்துக்களாகும்.
அவர் எழுதிய கடிதத்தில் பிரித்
தாலிய ஆட்சியாளர்களால்
இந்திய மக்கள் அடக்கி ஒடுக்
கப் படுவது அதிகரித்து வரு
வது பற்றி டால்ஸ்டாயிக்கு
எழுதியிருந்த அவர், 'உதவேக
மூட்டும் சில வார்த்தைகளை'
இந்தியர்களுக்கு அனுப்புமாறும்
அது உணவுக்கும், விமோசனத்
திற்குமான கடினமான
போராட்டத்தில் அவர்களுக்கு
உதவும் என்றும் தெரிவித்திருந்
தார்.

1901 ஜூலை 25-ந் திகதி
யன்று ராமபெஷேஷனுக்கு கியோ
டால்ஸ்டாய் நீண்ட கடிதத்தை
எழுதியிருந்தார். அதில் குடியேற்
றவாதிகளுக்கான எதிர்ப்பி
லேயே இந்திய மக்களின் மீட்சி
தங்கியுள்ளது என்று அவர் வலி
யுறுத்தி இருந்தார். 'பிரித்தா
னியரின் பலாத்கார ஆட்சிக்கு
நீங்கள் உதவக்கூடாது, பலாத்
காரத்தில் உருவாக்கப்படும்
எந்த ஸ்தாபனத்திலும் பங்கேற்
பக் கூடாது' என்று எழுதினார்.
டால்ஸ்டாயின் கருத்துப்படி,
காலனித்துவப் படைகளில் பணி
யாற்ற இந்தியர்கள் மறுக்க
வேண்டும், பிரித்தானியருக்கு
வரி செலுத்துவதையும், அவர்
களின் நிர்வாக அமைப்புகளில்

பங்குபற்றுவதையும் இந்தியர்
கள் மறுக்க வேண்டும். இவ்
வழியில் விமோசனத்தை இந்தி
யர்கள் எய்த முடியும் என்பது
அவரது அபிப்பிராயமாக இருந்
து.

டால்ஸ்டாயைக் கவர்ந்த
மற்றுமொரு இந்தியர், தத்துவ
மேதை பாபா பிரேமானந்த்
பர்ததி ஆவார். டால்ஸ்டாயின்
இலக்கியங்கள் தம்மீது செலுத்
தய செல்வாக்கை அவர் டால்
ஸ்டாயிக்குக் குறிப்பிட்டிருந்
தார்.

பாரதியின் கடிதங்களையும்
அவரது சஞ்சிகையான 'இந்திய
ஒளி' யையும் டால்ஸ்டாய் ஆர்
வத்துடன் வாசித்தார். இந்தி
யத் தத்துவ மேதைக்கு அவர்
எழுதிய கடிதத்தில் இந்தியத்
தத்துவம் மற்றும் காவியங்கள்
மீது அவருடைய பேரார்வத்
தையும், இந்தியாவின் மிகவும்
முனைப்பான பிரச்சனைகள் குறித்து
தனது அபிப்பிராயத்தையும்
விளக்கமாகத் தெரிவித்தார்
டால்ஸ்டாய். இந்தக் கடிதங்
கள் 'இந்திய ஒளி' சஞ்சிகை
யில் பிரசுரிக்கப்பட்டு ஏனைய
செய்தித்தாளில் மறுபிரசுரம்
செய்யப்பட்டன.

இந்தியத் தத்துவ ஞானி
யும் பிரசுரகர்த்தருமான, ராமா
தேவா, டில்லியைச் சேர்ந்த
அறிஞர் தாஸ் சர்மா, சென்னை
யைச் சேர்ந்த பிரசுரகர்த்தா
வைத்தியநாதன், வழக்குரை
ஞரும் பிரசுரகர்த்தருமான
அப்துல்வா அல் மாமுன் சுஹ்ர
வார்பி, 'புதிய சீர்திருத்தவாதி'
யின் வெளியீட்டாளரும் வழக்
குரைஞருமான டி. கோபால்
செட்டி, இந்தியப் புரட்சியா
ளர் தாரக்ஞாத் தாஸ், (இவர்
'சுதந்திர விரிந்துஸ்தான்' ஆசிரி
யராய் இருந்தவர்) ஆகியோ
ரோடும் இன்னும் பலரோடும்

டால்ஸ்டாய் கடிதத் தொடர் புகள் தொண்டிருந்தார். இந்தியக் கலாசாரத்தின் பீது அவர் காட்டிய ஆர்வத்திற்காக இவர்கள் டால்ஸ்டாய்க்கு நன்றி தெரிவித்தனர். அவருக்கு நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையும் அனுப்பினர். அவருடைய நூல்களை இந்தியாவில் பிரசுரிப்பதற்கும், மொழிபெயர்ப்பதற்கும் சிலர் உதவினர்.

ருஷ்யாவில் முதலாவது புரட்சி நடைபெற்ற போது டால்ஸ்டாய் ருஷ்யாவுக்கு எழுதிய கடிதங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. ‘நான் அமைதியாக இருக்க முடியாது’ என்ற கட்டுரையைப் பத்திரிகைகள் உலகத்திற்குக் கொண்டு சென்ற பின்னர் அவருக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. இத்தியாவின் சாமான்ய மனிதர்கள் டால்ஸ்டாயிடம் ஒடுக்கப்பட்டோரின் சேரமிந்து போனோரின் ஒரு பாதுகாவலரைக் கண்டனர். இவர்களில் பலர் யாஸ்னாயா பொல்யானாவுக்கு விண்ணப்பங்களை அனுப்பினர்.

இத்தகைய கடிதங்கள் இந்தியாவிலிருந்து மாத்திரமன்றி, சீனா, பர்மா, இலங்கை, சிரியா, எகிப்து மற்றும் ஏனைய காலனித்துவ சார்பு நாடுகளிலிருந்தும் வந்தன. அவரின் ‘இந்தியர் ஒருவருக்குக் கடிதம்’ என்ற கடிதம், இந்திய மக்களின்பால் அவர் கொண்டிருந்த அனுதாபத்தை திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்தது.

அதில் அவர் ஓரிடத்தில் கூறுகிறார்: ஒரு வர்த்தகக் கம்பெனி 10 கோடி மக்களை அடிமைப்படுத்தியுள்ளது. மூட நம்பிக்கைகளிலிருந்து விடுபட்ட ஒரு மனிதனிடம் அதைக் கூறுங்கள் — அவன் உங்களின் வார்த்தைகளின் பொருளைச் சாதாரணமாக விளங்கிக் கொள்ள மாட்டான்.

தனது கடிதத்தின் இறுதியில், டால்ஸ்டாய் தனது ஸ்தூலமான வேலைத்திட்டத்தை முன் வைக்கின்றார். காலனித்துவ அதிகாரிகளுக்குக் கீழ்ப்படியா மையைக் காட்டுமாறும், விமோசன வேளையை அவ்வாறு அண்மித்தாக்குமாறும் இந்திய மக்களுக்கு அவர் அறைகூவல் விடுக்கின்றார்.

டால்ஸ்டாயின் இந்தக் கடிதம் இந்திய மக்கள் அனைவரினதும் இதயங்களை அவர்பால் ஈர்த்தது. இந்திய சுதந்திரத்தின் பிதாமகரான மகாத்மா காந்தியின் தொடர்பு கொள்ளுவதற்கு அது பயன்பட்டது. அப்போது இளம் வழக்கறிஞராக இருந்த காந்தி, அக்கடிதத்தை ஆங்கிலத்திலும் குஜராத்தியிலும் மொழிபெயர்த்துத் தம் நாட்டவர் மத்தியில் விநியோகித்தார்.

தனது வாழ்வின் கடைசிகாலம்வரை டால்ஸ்டாய் இந்தியாவுடன் தொடர்புகளைப் பேணிவந்தார். ‘இந்தியர் ஒருவருக்குக் கடிதம்’ என்பதன் மூலம் எழுச்சியுற்ற பல விமோசனப் போராளிகள் பலர் அவருக்குத் தொடர்ந்து கடிதம் எழுத ஆரம்பித்தனர். இக்கடிதங்களுக்கு எல்லாம் டால்ஸ்டாய் நேரப்பூர்வமான பதில்களை எழுதினார்.

வியோ டால்ஸ்டாய், தனது இறுதி நாட்கள் வரை இந்தியாவின் உண்மையான, விசுவாஸம் மிக்க நண்பனாகத் திகழ்ந்தார்.

மனித சமுதாயத்தின் நடப்பியல் முறைமைகளிலிருந்து கலை உருவங்கள் தோன்றுகின்றன; இக்கலை உருவங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மொழி என்பது அவசியம் என நாம் கொள்ள முடியாது. நாட்டியம், ஓவியம் போன்ற கலை உருவங்கள் மொழியின் தேவையை மீறி வெளிப்படும் உருவங்கள். ஒரு மொழியின் தேவையே இல்லாத ஒரு உருவத்தின் மூலம் பிறவிலே மொழியை (பேச்சு, மொழியை) இழந்த திரு. கந்தையா சந்திரதாஸ் அண்மையில் கொழும்பு கலாபவனத்தில் நடந்த தனது ஓவியக் கண்காட்சியில் வாழ்வின் தரிசனங்களை வர்ணக் கலவைகளின் மூலம் நம் கண்முன் நடமாட விட்டிருக்கிறார். இவரது ஓவியங்களில் ஓர் உணர்ச்சிகரமான பிரபஞ்சத்தை நம்மால் தரிசிக்க முடிகிறது.

இவரது ஓவியங்களை மூன்று பிரிவுகளாக பிரிக்கலாம். (1) சமூகப் பிரச்சனையுடன் தீட்டப்பட்ட ஓவியங்கள். (2) மத உணர்வுடன் தீட்டப்பட்ட ஓவியங்கள். (3) தனிமனித ஆசாபாச வெளிப்பாடுகள் எனக் கொள்ளலாம். மத உணர்வுக் கான ஓவியங்களில் இவர் சைவ சமய புராதன கதைகளை தன் மனதில் ஆழமாகப் பதித்துக் கொண்டதையும், தன்னுடைய சுய மத கோட்பாடுகளில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும் கொண்டதற்கு, கணபதி தெய்வம், திருவள்ளுவர், அம்மன் சிலை, சிவன், கலைவாணி போன்ற ஓவியங்களை உதாரணமாகச் சொல்லலாம். ஆனாலும், தன்னுடைய வாழ்வுச் சூழலில் மற்ற மதங்

களின் தாக்கத்தை காண்பவர் என்றதாலோ — அத்தோடு, பல்வேறு மத மாணவர்களுடன் வாழ்ந்ததாலோ, மற்ற மதங்களின் தெய்வப் படங்களையும், தன்னுடைய தூரிகையின் மூலம் வர்ணம் கொடுத்துள்ளார்.

முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பில் மனிதனுடைய வாழ்வு நிலைகள், எரியும் பிரச்சினைகளை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டதாகவும், பொருளாதார அரக்கனின் கெடுபிடியில் சிக்கித் தவிக்கும் ஆண்மாக்களின் ஒலத்தை இவர் ஓவியமாக தீட்டியுள்ளார். இவருடைய தனிப்பட்ட வாழ்வு சோகமயமாக இருப்பினும், அவைகளைக் கடந்து, மனிதாபிமான பார்வையுடன் இவரது தூரிகை இயங்கியுள்ளது. ‘மீன்பிடி வள்ளங்கள்’, ‘விடில்லாத மீட்கள்’, ‘ஏழைப் பெண்கள்’, ‘ஓர் ஏழைக் குடும்பத்தின் மதிய உணவு’, ‘உழுதல், நெல் அறுவடை’, ‘ஏழைத் தாயும் குழந்தைகளும்’ போன்ற ஓவியங்களை தொழிலாள வர்க்கத்தின் அவல நிலையை வர்ணக் கலவை மூலம் அழகாகவும், அத்தோடு, ஆழமாகவும், ஓவிய பரிபாஷையில் இயம்புகின்றார். இதில், ஏழைப் பெண்கள் என்ற ஓவியத்தில் வழக்கமாக எல்லா ஓவியர்களுக்கும் சித்திரிப்பது போல், குடிசை, கிழிச்சல் போன்றவைகளைக் காட்டாமல் நவீன ஓவியப் பாணியில் பெண்களை வரைந்து யின்னணியாக வெறும் ஒரு நாயைச் சித்திரித்துக் காட்டியதன் மூலம் இவர் மற்ற ஓவியர்களிலிருந்து வேறுபடுகிறார். ‘உழைத்து, உழைத்து

எலும்புக் கூடாய்.....' என்ற நடைமுறை. உண்மையை கவிதைகளிலும் கதைகளிலும் உணர்ந்த நம்மால் இவரது 'உழுதல்' என்ற ஒவியத்தில் விவசாயிகளின் உருவங்களினூடாக எலும்புக் கூட்டை வரைத்தன் மூலம், உழைத்து, உழைத்து எலும்புக் கூடாய் போனோம் என்ற யதார்த்தத்துவத்தை அழகாக சொல்கிறார். ஏழைகளைக் கருவாகக் கொண்ட இவரது பெரும் பாலான ஒவியங்களில் உருவங்கள் நிர்வாணமாய் இருப்பதன் மூலம் 'மேனி மறைக்க ஆடையணிபின்றி இருக்கும் ஏழை மக்கள் நாம்' என்ற அவலக் குரல்களை இவர் ஒலிப்பரப்பியிருக்கிறார்.

10-ம் நூற்றாண்டில் மனித வாழ்வு இயந்திரமயமாகப் பட்டுள்ளது, அதில் பாலியல் உந்தல்கள், அதன் விளைவுகள், அந்த விளைவுகள் முழு வாழ்விலும் பிசுனி கொள்கின்றன என்ற யதார்த்த சுத்துவத்தை இவரது "மனித வாழ்வு" என்ற ஒவியத்தில் காண்கிறோம் இந்த இயந்திர அமைப்பின் வெளிப்பாடாக "போர்" மனிதனை மனிதன் மூர்க்கத்தனமாக கொல்ல வாய் பளிக்கிறது. இந்த போர் ஆபத்துகள் மனித சமுதாயத்திற்கு தேவை இல்லை என்பதை "போர்" என்ற ஒவியத்தில் கோடுகள் ஊடாக போரை சித்திரித்து தன கருத்தைக் காட்டுகிறார்.

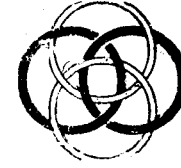
'நடனமாடும் பெண்கள்' என்ற தலைப்பிலுள்ள சில ஒவியங்களில் முடிந்த அளவு உழைக்கும் வர்க்கத்தின் நடன அமைப்புகளையே இவர் வரைந்துள்ளார்.

கலைஞரின் பார்வையில், நடைமுறை உண்மைகள் தட்டு படாமல் இல்லை ஏழ்மை, அரசியல் மாற்றம் இவைகளை; கலைஞன் அறிவுபூர்வமாகத் தீர்வு

சொல்ல முனைகிறான். அதேதோடு, அழகியல் ரீதியாகவும் இவ்விடயங்களை நோக்குகிறான். அழகியலின் வெளிப்பாடாக, பாலியல் உணர்வுகள், ஒடுக்கப்பட்ட உணர்ச்சிகளாக பரிணமிக்கின்றன. இந்த உண்மைக்கு திரு. கந்தையா சந்திரதாஸ் விதிவிலங்கல்ல.

கந்தையா சந்திரதாஸ் பிறவிலே, ஊமையாக இருப்பதனால் இவருடைய இளமைப் பருவ ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியாதவராக, இருக்கிறார். இந்த ஒடுக்கப்பட்ட உணர்ச்சிகள் இவரது ஒவியங்களில் வெளிப்பட்டுவுள்ளன. 'காதலர்கள்' என்ற தலைப்பிலும் "பெண்கள்" என்ற தலைப்பிலும் இருக்கின்ற அத்தனை ஒவியங்களிலும் இவ்வுணர்ச்சிகள் வெளிப்பட்டுவுள்ளன. இவர் இயற்கை அழகையும் விட்டு வைக்கவில்லை. இந்த பிரபஞ்சத்தின் அழகில் இவருக்கும் மயக்கமுண்டு என்பதற்கு 'ஓர் மழைநாள்' தெருகாட்சி பிற்குக் கொக்குகள், தேன் உறிஞ்சும் பறவைகள் போன்ற ஒவியங்களின் மூலம் சான்று புகர்கின்றார். இறுதியாக, காலத்தின் ஆபத்தால், உடல் குறைவு அவரது முகத்தில் சோக ரேகைகள் பதிக்கின்றன என்பதை நான் ஒரு ஒவியத்தின் மூலம் ஒரு குறியீட்டை உணர்கிறேன். அதாவது, 'மனைவியின் மரணத்தின் பொழுது கணவன்' என்ற ஒவியத்தில் மனைவி என்பது இவருடைய பேச்சு சக்தியாகவும், கணவர் என்பது இவருடைய ஆன்மாவும் நான் காண்கிறேன் அதனால் தன்னுடைய ஆன்மாவின் சோகத்தை கணவனின் முகத்தில் வர்ணத்தில் மிக ஆழமாக வரைந்துள்ளார். இந்த ரீதியில் இவரைப் பார்த்தோமானால், இவர் ஈழத்தின் சிறந்த ஒவியராகவும், தமிழில் சிறந்த நவீன ஒவியராகவும் திகழ்கிறார்.

டால்ஸ்டாயும்



அமெரிக்காவும்

பியோதர் புருஸ்

டால்ஸ்டாயின் படிப்பறை. அமெரிக்காவின் தலைநகரான அறிஞர்கள், தத்துவவியலாளர்களின் படங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டிய டால்ஸ்டாய் 'இந்த மக்களின் மூலம் உங்கள் நாடு முழு உலகுக்கும் அளித்துள்ள அனைத்திற்கும் நான் நன்றி தெரிவிக்கின்றேன்' என்று அமெரிக்கரான ஸ்டீபன் பொன்சலிடம் சொன்னார். இவ்வார்த்தைகளைக் கூறும்போது டால்ஸ்டாயின் கண்களில் நீர் மல்கிற்று என்று நிரூபிப்பிடுகின்றார். 'கடந்த காலத்தில் நீங்கள் எமக்களித்தவற்றிற்கு நன்றி' என்று கூறிய எழுத்தாளர், அமெரிக்காவின் எதிர்காலம் பற்றி அச்சத்தையும் தெரிவித்தார்.

'உங்கள் முதாதையர் பூமியில் சொர்க்கத்தைச் சிருஷ்டிக்க விழைந்த ஒரு இளமையும் அழகும் பொருந்திய நாட்டை அமெரிக்கர்களாகிய நீங்கள் கொண்டுள்ளீர்கள். ஆனால் இவையனைத்தும் எதில் முடிந்துள்ளன? இவ்வளவு அருமையான சமூகப் பணமைகள் உலகத்தில் வேறெங்கும் கிடையாது. ஐரோப்பாவில் நிலவிய மிகவும்

மோசமான நிலைமைகளின் வடிவங்கள் அனைத்தையும் நீங்கள் மறு உற்பத்தி செய்துள்ளீர்கள். ஆனால், இதற்கான பொறுப்புச் சாட்டுக்களும் நீங்கள் பிரதிநிதித்துவ அரசாங்க அமைப்பு என்று அழைக்கிறீர்களே அதனை, தேசபக்தி என்று அழைக்கிறீர்களே அந்த தேசியத் தன்மைத் திணையுமே சாருகின்றது' என்று அவர் வருத்தத்துடன் கூறினார்.

'டால்ஸ்டாயுடன் பத்திரிகையார் பொன்சல் நடத்திய இந்தப் பேட்டி 1907 ஜூலை 7-ல் 'நியூயோர்க் டைம்ஸ்' பத்திரிகையில் வெளியாயிற்று. இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் டால்ஸ்டாயுடனான சந்திப்புகள் பற்றிய விஷயங்கள் அமெரிக்கப் பத்திரிகைகளில் வெளியாகின. செப்டெம்பர் 9-ம் திகதியன்று வரும் அன்டோரின் 150-வது பிறந்ததினக் கொண்டாட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக இவை எழுத்தாளரின் தாயகத்தில் மீண்டும் முதல் தடவையாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன.

சோவியத் வாசகர்கள் முன்னர் அறிந்திராத பல தகவல்களை 'இனோஸ்திரான்னயா

விட்டரேச்சுரா மாத் சஞ்சிகை வெளியிட்டுள்ளது. டால்ஸ்டாய் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களைத் தேடிக்கண்டறிவதற்கு அமெரிக்காவின் கொலம்பியா பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த ஷெய்லா பிட்ஸ் பெட்ரிக் பெரிதும் உதவினர். 600,000 பிரதிகள் விற்பனையாகும் இச் சஞ்சிகை சோவியத் யூனியனில் வெளிநாட்டு எழுத்தாளர்களை அறிமுகஞ் செய்கின்றது.

அண்மைக்காலத்தில் வில்லியம் போக்னர், குர்ட்வோனேகட், ஜேம்ஸ் பால்ட்வின், ட்ருமன் கபோட்டே, கோரே விடால், ஜோன் அப்டைக், ஸ்கொட் பிட்ஸ்ஜெரால்ட், இர்வின் ஷா, ஜோம் பர்டி, வில்டர், ஜோன் ஹெல்லர் போன்றோரின் ஆக்கங்களைப் பிரசுரித்துள்ளது. டால்ஸ்டாய் அமெரிக்காவிலும் பேசுகிறார் என்ற தலைப்பில் நவீன அமெரிக்க இலக்கியத்துடன் வாசகர்கள் பரிச்சயமாவதற்கு மட்டுமின்றி, அமெரிக்காவின் இன்றையப் பிரச்சனைகளின் புகைப்புலனில் டால்ஸ்டாயின் சொற்களை அறிமுகஞ் செய்துள்ளது.

ஜனாதிபதி காட்டர் தனது சொற்பொழிவு நன்றியின்போது தனக்குப் பிடித்தமான எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் டால்ஸ்டாயையும் குறிப்பிட்டது தற்செயலானதல்ல. பிரிட்டனி லுள்ள வாசகர்களிடமிருந்து பெற்ற கடிதங்களைவிட ஆறு தடவைகள் அதிகமான கடிதங்களை அமெரிக்காவிலிருந்து டால்ஸ்டாய் பெற்றார்.

தனது சொந்த நாட்டில் நிலவிய சமூக அநீதி, ஒடுக்கு முறை, பலாத்கார வன்செயல் போன்றவற்றை எதிர்த்ததைப் போலவே, அமெரிக்கவில் நிலவி யவற்றையும் டால்ஸ்டாய் வன்

மையாக எதிர்த்தார். உதாரணமாக, யுத்தங்களையும் காலனித்துவக் கைப்பற்றல்களையும் வன்மையாகக் கண்டித்தார். அன்று அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதியாகவிருந்த தியடோர் ரூஸ் வெல்ட்டின் கவனத்திற்கு இந்த அறிக்கைகள் கொண்டு வரப்பட்டன, அப்போது அவர் அமெரிக்காவின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடுவதாக பகிரங்கமாகவே தெரிவித்தார்.

அவர், ஸ்டீபன் பொன்சனிடம் சொன்னார்: 'நீங்கள் வலிமைமிக்கவர்கள், மகத்தானவர்கள் என்று சொல்வது யார்? எமர்சன், தோரோ போன்றோரின் காலத்தில் நீங்கள் வலிமைமிக்கவர்களாகவும் கத்தானவர்களாகவும் இருந்தீர்கள். ஆனால், இப்போது உங்களின் நம்பிக்கைகள் உங்களின் இராணுவமும், உங்கள் பணப் பேட்டிகளில் குவித்து வைக்கப்பட்டுள்ள டாலருமேயாகும். அன்றைய அமெரிக்கா நம்பிக்கையிலும் தனிநபரைப் போலவே வலிமை மிக்கதாக இருந்தது. ஆனால், இன்றைய அமெரிக்கா டாலரிலேயே தங்கியிருக்கிறது என நான் அஞ்சுகின்றேன்'

டால்ஸ்டாய் தேசிய இன வெறியையும், சமூக இனவாதத்தையும் எல்லா வடிவத்திலும் கண்டித்தார். வலு நிலையிலிருந்து ஒடுக்கப்படுத்துவதற்காக இராணுவத்தையும் வங்கிகளில் தேக்கி வைக்கப்பட்டுள்ள பெருந்தொகையான பணத்தையும் நம்பியிருக்கும் சமகால அரசியல்வாதிகளைப் பற்றி டால்ஸ்டாய் என்ன நினைப்பார் என்பது பற்றி கற்பிதம் செய்து பார்க்கவேண்டிய அவசியமில்லை. அது பயனற்றதுமாகும். ஆங்கிலத்தில் அவர் கொண்டிருந்த அறிவு மூலமாக, தமது தேசிய

மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ள அமெரிக்க எழுத்தாளர்களின் நூல்களை லட்சக்கணக்கான மக்கள், சாதாரண மக்கள் படிப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பார்.

சென்ற ஆண்டில் சோவியத் - அமெரிக்க எழுந்தாளர்கள் சூழியோர்க்கில் சந்தித்தனர். கலாசாரப் பரிவர்த்தனைகளின் சமநிலை இல்லை என்பதை அமெரிக்கர்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டி ஏற்பட்டது. அமெரிக்க இலக்கியத்தைப் பற்றி ரஷ்யர்கள் தெரிந்து கொண்டுள்ளதைப் போல வட அமெரிக்க மக்கள் ரஷ்ய இலக்கியத்தைப் பற்றிக்குறைவாவே தெரிந்து கொண்டுள்ளனர்.

டால்ஸ்டாய் பாரிய அளவில் சர்வதேசத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் போராளியாகவிருந்தார். இவையே

இன்று கலாசார பரிவர்த்தனைகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இந்த மனப்பான்மைக்கு 'இரேஸ்திரஸயா விட்டரேச்சுரா' சஞ்சிகையில் வெளியிடப்பட்டுள்ள கட்டுரைகளில் சான்றுகள் காணலாம்; அவருடைய ஏறக்குறைய 20 பேட்டிகள் வெவ்வேறு நாடுகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இவற்றில் கணிசமான பகுதி இன்றும் கண்டுபிடிக்கப் படவில்லை.

இந்தப் பேட்டிகள் மாபெரும் எழுத்தாளரைப் பற்றிய, மனித நேயப் மிக்கவரைப் பற்றிய பெறுமதியிழைத் தகவல்களைத் தரக்கூடியவையாகும். அமெரிக்கர்களைப் பற்றிய இம் மாபெரும் எழுத்தாளரின் கருத்தோட்டங்கள் இன்னும் முக்கியத்துவம் மிக்கவையாகவே உள்ளன.



உலக மொழிகளில்

டால்ஸ்டாய்

முத்தையன்

'போரும் சமாதானமும்' என்ற நூலை எழுதும்போது டால்ஸ்டாய் பின்வருமாறு சொன்னார். 'நான் எழுதுவதை இப்போது குழந்தைகளாக இருப்போர் இன்னும் சுமார் இருபது ஆண்டுகளின் பின்

வாசிப்பார். அது அவர்களைச் சிரிக்கவோ அல்லது வாழ்க்கையை நேரிக்கக் கற்றுக்கொள்ளவோ செய்யும் என்று யாராவது கூறினால், அதற்காக எனது ஜீவியம் முழுவதையும் சத்தியையும் அர்ப்பணித்து விடுவேன்'

அவர் இவ்வாறு கூறி நூறு வருடங்களுக்கும் மேலாகி விட்டது. இன்று உலகிலேயே மிகவும் பிரபல்யம் வாய்ந்த எழுத்தாளராக இவரே திகழ்கிறார்.

அவரின் நூல்கள் ஆண்டுதோறும் இருபதுக்கும் மேலான நாடுகளில் வெளியிடப்படுகின்றன.

ஆகக் கூடிய அளவில் அவருடைய நூல்கள் சோவியத் யூனியனிலேயே வெளியிடப்படுகின்றன என்பது வாஸ்தவமே. சோவியத் ஆட்சிக் காலத்தின் போது டால்ஸ்டாயின் நூல்கள் 99 மொழிகளில் பிரசுரமாயின. சோவியத் யூனியனிலுள்ள மக்கள் பேசும் மொழிகளிலும், அயல் மொழிகளிலும் இவை பிரசுரமாயின. மிகப் பெரும் பதிப்புக்களாக வந்தவற்றில் 'போரும் சமாதானமும்', 'அன்னா கரினினா' 'புத்துயிர்ப்பு' ஆகியன அடங்கும்.

அவரைப்பற்றி ஆய்வு நூல்கள் பல வெளிவந்துள்ளன. அவருடைய நூல்களைப் பற்றி 676 நூல்களும், சிறுநூல்களும் 84 ஆய்வுத் தொகுதிகளும் சோவியத் யூனியனில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இப்போது இம் மகத்தான எழுத்தாளரின் 150-வது பிறந்த தின விழா சோவியத் யூனியனிலும், உலகம் முழுவதிலும் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. சோவியத் புத்தக வெளியீட்டாளர்கள் இவருடைய நூல்கள் பலவற்றை இன்றும் அதிகமாகப் பிரசுரிக்கவுள்ளனர்.

இவரது 150-வது பிறந்த தின விழாவின்போது 330 லட்சத்திற்கும் அதிகமான பிரதிகளில் 200 தலைப்புகளிலான நூல்கள் வெளியிடப்படும்.

22 தொகுதிகளைக் கொண்ட முதலாவது நூல் அச்சகத்திலிருந்து வெளி வந்துவிட்டது: இதில், அவருடைய நாவல்கள், இலக்கியம், கலை பற்றிய கட்டுரைகள், கடிதங்கள், தினக் குறிப்புகள் ஆகியன அடங்கும். இவை 10 லட்சம் பிரதிகளாக வெளிவரும்.

டால்ஸ்டாயின் 14 தொகுதி நூல்களை ஆஜர்ப்பைஜானிய மக்கள் ஆஜர்ப்பைஜானிய மொழியில் பெறுவர். அவருடைய தேர்ந்த நூல்களில் ஏழு தொகுதியினை டால்கிஸ்தானில் பிரசுரிக்கப்படும். ஐந்த் தொகுதிகள் உஸ்பெக் மொழியில் உஸ்பெக்கிஸ்தானில் வெளியாகும்.

அவரின் 'புத்துயிர்ப்பு', 'குழந்தைக் கதைகள்' அவர் தன்னைப் பற்றியும், தனது சம காலத்தவர்களைப் பற்றிய நினைவுக் குறிப்பும் ஆகியவைகளை ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஹிந்தி மற்றும் ஏனைய மொழிகளில் முன்னேற்றப் பதிப்பகத்தினர் வெளியிடுவர்.

மாஸ்கோ வெளியீட்டகம், டால்ஸ்டாயின் 'மூன்று கரடிகள்', 'பிரிபொக்', 'பூனைக் குட்டி', 'சிறிய கதைகள்', 'மூன்று கதைகள்' ஆகிய சிறுவரிடையே மிகவும் பிரபல்யமானவற்றை வெளியிட்டுள்ளது.

✱



டால்ஸ்டாய்

அனைவருக்கும் சொந்தமானவர்

ரஞ்சன்.

'என் யாஸ்னயா போல்யா இல்லாமல் என்னால் ரஷியாவைக் கற்பனை செய்து கூடப் பார்க்க முடியவில்லை' என்று டால்ஸ்டாய் எழுதினார். உண்மையில் டால்ஸ்டாய் பிறந்து, 50 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, தம் அமர இலக்கியங்களைப் படைத்த இடமாகிய யாஸ்னயா போல்யானாவுக்கு விஜயம் செய்யாமல், அவருடைய உள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. எல்லாக் கண்டங்களிலிருந்தும் மக்கள் தினசரி இங்கு வருகின்றனர். இந்த எஸ்டேட்டின் நுழைவாசல் வழியே ஏற்கெனவே 40 லட்சம் மக்களுக்கு மேல் சென்றுள்ளனர்.

1918, மார்ச் 30-ம் தேதி சோவியத் அரசு, யாஸ்னயா போல்யானாவைத் தன் பாதுகாப்பில் எடுத்துக் கொண்டது. 1921-ல் அது தேசிய மயமாக்கப்பட்டது. அங்கு உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் உள்ளபடி பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்று, எஸ்டேட்டை தேசிய மயமாக்கும் தீர்மானம் கூறுகிறது.

டால்ஸ்டாயின் 150-வது பிறந்த தின விழாவைக் கொண்டாடுவதற்கு யாஸ்னயா போல்யானா தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது. 384 ஹெக்டேர் நிலப் பரப்புடன் கூடிய அந்த எஸ்டேட்டில் உள்ள 29 நினைவுச் சின்னங்கள் புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. டால்ஸ்டாயின் இல்லம் முழுமையாகப் பழுது பார்க்கப்பட்டுள்ளது. டால்ஸ்டாயும் அவர் குழந்தைகளும் பிறந்த சோபா அப்படியே பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.

யாஸ்னயா போல்யானா பொருட் கட்சியில் உள்ள 32,000-த்திற்கும் அதிகமான பொருள்கள், டால்ஸ்டாய் வாழ் நாளிலேயே பயன்படுத்தப் பட்டவையாகும். அவர் பயன் படுத்திய பிளாட்டிங் பேப்பர் அட்டை, அவர் கைப்பட எழுதிய காகிதங்கள், அவருடைய அன்னா கரினினா பாத்திரத்திற்கு ஆதர்சமாக இருந்த புஷ்கின் மகள் மரியா கார்துங்கின் படம் முதலிய பொருள்கள் இவற்றில் அடங்கும். பல்வேறு மொழிகளிலும் 22,000 புத்தகங்கள் உள்ளன. இவற்றில் பல புத்தகங்களில் அவர் கைப்பட எழுதிய குறிப்புக்கள் உள்ளன. டால்ஸ்டாய் ஏராளமான நூல்களைப் படித்ததோடு, அவர்

றைப் படிக்கும்பொழுது தமக்குத் தோன்றிய சொந்தக் கருத்துக்களையும் குறித்து வைப்பது வழக்கம்.

டால்ஸ்டாயின் மன வேதனைகளைக் காட்டும் பல பொருள்கள் இங்கு உள்ளன. தாம் யாஸ்யா போல்யானாவை விட்டே வெளியேறி விட விரும்புவதாக அவர் தம் மனைவிக்கு எழுதியுள்ள சில கடிதங்களில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

டால்ஸ்டாய்க்குக் கிட்டப் பார்வை என்பது, அவர் பயன்படுத்திய ஒரு நாற்காலியிலிருந்து தெரிகிறது. அதன் கால்கள் குட்டையாக வெட்டப்பட்டுள்ளன. அவர் எழுதும் பொழுது இந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்துதான் எழுதுவது வழக்கம். அவர் மூக்குக் கண்ணாடி அணிந்து கொள்ள மறுத்து விட்டார். அவர் மேஜைமீது இருமெழுகு வத்திகள் உள்ளன. அவர் 1910-ல் வீட்டை விட்டு இறுதியாக வெளியேறிய பொழுது, அணைத்து வைத்தபடியே அவை உள்ளன.

“யோக்கியமாக வாழ்வதற்கு நீ எப்பொழுதும் இடையறாது முயன்றுகொண்டே இருக்க வேண்டும்; தவறுகள் செய்து, போராடி, மீண்டும் ஆரம்பித்து, கைவிட்டு. மீண்டும் துவக்கி, மறுபடியும் கைவிட்டு. போராடி, நேரம் முழுவதையும் செலவிட வேண்டும். சலனமின்மை என்பது ஆன்மாவின் இழி நிலையாகும்” என்று அந்த மாபெரும் எழுத்தாளர் எழுதியுள்ள சொற்கள் அவர் ஆன்மாவையே படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

தம் உடல் அடக்கம் செய்யப்பட வேண்டுமென்று டால்ஸ்டாய் விரும்பிய “ஸ்டாரி ஜகாஜ்” என்ற இடத்திற்கு மரங்கள் அடர்ந்த பாதை செல்கிறது. அது ஒரு தனி மேடு. ஒரு பிரச்ச மரம்தான் அதன் மீது சாய்ந்து வளர்ந்துள்ளது. அங்கு ஒரு சின்னமும் இல்லை; எழுத்துக்கள் எதுவும் செதுக்கப்படவும் இல்லை. உலகம் முழுவதிலுமிருந்து மக்கள் வந்து அந்த சமாதியைப் பார்த்துச் செல்கின்றனர்.

அவரது இல்லத்திற்கு தினசரி சுமார் 60 சுற்றுப் பயணக் குழுக்கள் வருகின்றன. பயணிகள் அவர் சமூதிக்கு மௌன அஞ்சலி செலுத்தி, அவருடைய அன்பான பெஞ்சைப் போய்ப் பார்த்து, அவர் நேசித்த இயற்கைக் காட்சிகளையெல்லாம் கண்டு வியக்கின்றனர்.

அவருடைய கருவூலத்திலும் நூல் நிலையத்திலும் சுறுசுறுப்பாக வேலைகள் நடந்து வருகின்றன. அந்த மேதையின் வாழ்க்கையின் வாழ்க்கையையும் பணிகளையும் பற்றி நிபுணர்கள் ஆராய்கின்றனர். அவருடைய பெரும் நூல் நிலையத்தைப் பற்றிய விஞ்ஞான பூர்வமான விளக்கம் எழுதி வருகின்றனர். இங்கு டால்ஸ்டாய் நூல்கள் படித்துக் காட்டப்படுகின்றன. “யாஸ்யா போல்யானா பேபர்ஸ்” என்ற பிரசுரமும் இங்கிருந்து வெளியிடப்படுகிறது.



ஒரு யுகத்தின்

மனச் சாட்சியாகத் திகழ்ந்த மகா புருஷர்

ரஞ்சன்

“டால்ஸ்டாயை நான் எனது குருவாகக் கருதுகின்றேன்,” மஹாத்மா காந்தி.

“டால்ஸ்டாயின் திருநாமம் இவ்வுலகில் நிலத்திருக்கும் வரை நான் அகுதியாகி விடமாட்டேன்” மாக்ஸிம் கார்க்கி.

மஹாத்மாவுக்குக் குருவாகவும், மாக்ஸிம் கார்க்கிக்குத் தந்தையாகவும் இருக்கக் கூடிய பேறு எவருக்கும் இலகுவில் கிட்டுவதில்லை. தமது மேதாவிலாசத்தை மனிதகுல நலனுக்காக ஆத்மார்த்தமாக அர்ப்பணஞ் செய்த டால்ஸ்டாய் போன்ற ஒருவருக்கே இப்பேறு கிட்ட முடியும்.”

டால்ஸ்டாயின் ஆழ்ந்த ஆத்மீக விசாரத்தின் செல்வாக்கு அவரது பல்லாயிரம் சமகால இலக்கிய கர்த்தாக்களைப் பாதித்தது. சிக்கலான சமூக, தார்மீக, தத்துவ பிரச்சனைகள் எதிர்ப்படும் போது அவற்றுக்கு விடைகாண டால்ஸ்டாயின் பக்கமே அவர்கள் திரும்ப நேரிட்டது. ரெமெய்ன் ரோலண்ட், ஜோன்கிளாஸ் வேர்தி, பெர்னாட்ஷா, அனதொவி பிரான்ஸ் போன்ற மேற்கத்தைய எழுத்தாளர்கள் டால்ஸ்டாயின் சிஷ்யர்களாக இருப்பதனை ஒரு கௌரவமாகக் கருதினர்.

அனைவரின் மதிப்புக்கும் கௌரவத்துக்கும் ஆளாகும் இலக்கிய ஆளுமை டால்ஸ்டாய்க்கு எவ்வாறு வாய்த்தது?

“தவிர்க்கப்பட முடியாதவாறு நான் சந்திக்கப்போகும் மரணத்தினால் அழிந்துபடாத இலட்சியம் ஒன்று என் வாழ்வில் உள்ளதா?” — இவையது முதல் டால்ஸ்டாயின் சிந்தையை அலைக்கழிந்த மேற்படி வினாவும், இதற்கு விடைகாண அவர் புறப்பட்ட ஆத்ம விசாரப் பயணமுமே அவரது இலக்கியத்தில் — எழுத்துக்களில் வெளிப்பாடு பெற்றன. தனது சமூக வார்க்க தார்மீக மட்டத்

டாயின் சிந்தையை அலைக்கழிந்த இந்த வினாவுக்கு விடை காண அவர் ஆத்மார்த்தமாக பிரயத்தனப்பட்ட பொழுதுதான் — இப்பிரயத்தனத்தின் வெளிப்பாடுகளாக விளைவுகளாக பல அரிய இலக்கிய மலர்கள் உலக கலாசார விருட்சத்தில் மொட்டைவிழத் தொடங்கின.

நீண்ட கால ஆத்ம விசாரத்துக்குப் பின்னர் இவ் வினாவுக்கு டால்ஸ்டாய் கண்ட விடை இதுதான். “ஒரு மனிதன் தனது சுயநலன்களுக்காக விழைவது மட்டுமன்றி, மற்றோரின் நலன்களுக்காகவும் ஊழியம் செய்கின்ற தேவை தவிர்க்க முடியாதவாறு ஏற்படுகிறது. நான் புரிந்துகொண்ட வரையில் இது இயற்கை மனிதனுக்கு வகுத்த ளித்துள்ள நீதியாகும். இந்தநீதியின் கீழ் மட்டுமே — இந்தநீதியை நெறிப்படுத்துவதன் மூலமே — அவன் தனது தலைவியினை பூர்த்தி செய்து கொள்கிறான்; அதனால் சந்தோஷிக்கவும் செய்கிறான்.....”

இள வயது முதல் டால்ஸ்டாயின் சிந்தையை அலைக்கழித்த மேற்படி வினாவும், இதற்கு விடைகாண அவர் புறப்பட்ட ஆத்ம விசாரப் பயணமுமே அவரது இலக்கியத்தில் — எழுத்துக்களில் வெளிப்பாடு பெற்றன. தனது சமூக வார்க்க தார்மீக மட்டத்

தினே மீறி மேலெழும்பும் ஆற்றல், ஏனைய மாந்தரின் தலைவியினைப் பொறுத்து தமக்குள்ள தனிப்பட்ட பொறுப்பின் அர்த்தத்தினை மனங்கொள்ளும் இயல்பு, மக்களுடன் ஆத்மீக ரீதியில் ஒருமைப்பட்டு நிற்க வேண்டிய யதார்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ளும் ஆற்றல், மனிதன் தார்மீக மேம்பாட்டினை யும் எழிலையும் உணர்ந்துகொள்ளும் தன்மை — இவைதான் — டால்ஸ்டாய்க்கு வாய்ந்திருந்த இந்த இயல்புகள்தான் -- அவரது கதைகளும் அவர் வடித்த பாத்திரங்களுக்கு பொருளையும் பொலிவையுஞ் சேர்த்தன.

டால்ஸ்டாய் தமது எழுத்துக்களில் தாம் மனதார நேசித்த மக்களின் அவஸ்தைகளை யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரித்தார். டால்ஸ்டாய் தாம் சார்ந்த வர்க்க வட்டத்திலிருந்து வெளிவந்தமை ஒரு தற்செயலான நிகழ்ச்சியல்ல. இதுபற்றி அவரே கூறுகிறார்: “என் மனதினுள் நெடுங்காலமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்த ஒன்று புரட்சியாக வெடித்தது... எமது பணக்கார வர்க்கத்தினரின் வாழ்க்கைமுறை ஒரு சலிப்புற்றதாக மாறிவிட்டது மட்டுமன்றி, அதனது அர்த்தத்தையே முழுதாக இழந்து விட்டது... உழைக்கும் மக்களின் ஊழியம் -- வாழ்வினை நிர்மாணிக்கின்ற ஊழியம் — ஒரு பயனுள்ள பணியாக எனக்குப் பட்டது. அவர்களினது வாழ்வின் அர்த்தமே நிஜமானது என்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். அந்த நிஜமான அர்த்தத்தையே நான் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டேன்...”

சுரண்டலை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூக உறவுகளின் செல்லாததன்த்தை உணர்ந்து கொண்ட டால்ஸ்டாய் வர்க்கமற்ற ஒரு சமுதாயம் பற்றிக் கனவு கண்டார். மனித குலத்தின்

பொதுவுடைமை எதிர்காலம் பற்றி இவர் கொண்டிருந்த கருத்துவங்கள் எந்தளவுக்கு கற்பனாவாத ரீதியாக இருந்தன என்பது வேறு விஷயம் — ஆனால் இந்த இலட்சியத்தின் உந்துதலே “பூவுலகில் கடவுளின் ராஜ்யத்தை உருவாக்குவது” பற்றியும் மனிதன் தார்மீக நெறிகள் பற்றியும் டால்ஸ்டாயை எழுதவும் பேசவும் வைத்தது.

சமூக தர்மத்துக்கான டால்ஸ்டாயின் தேடுதலில், இவரது கற்பனாவாத சிந்தனைப் போக்கு வன்செயல் வழிப்பட்ட புரட்சி பற்றிய கருத்துக்களை மறுத்தொதுக்க இவரை நிர்ப்பந்தித்த பொழுதிலும், டால்ஸ்டாயின் மனிதநேயம் வெறுமனே நிச்சேஷ்டதையான ஒன்றாக இருக்கவில்லை. அவரது மனிதநேயம் தீவிரமானதாக, போர்க்குண மிக்கதாக இருந்தது.

மனிதன் பாலான இந்த நேயமும், மனிதன் பாலான ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுமே டால்ஸ்டாயினது நூல்களினது பக்கங்களுக்கு வலுச் சேர்ந்தன.

இதே வேளையில், டால்ஸ்டாயின் சில பலஹீனமான கருத்துக்களை குறிப்பிடாது கண்மூடிவாய் பொத்தி நிற்பதும் எழுத்துலக தர்மமாகாது. மனிதனின் தார்மீக ரீதியான சுய -- தேற்றமே சமூக தர்மத்தை நிலைபெறச் செய்வதற்கான ஒரே மார்க்கம் என்ற இவரது சுலோகம் யதார்த்தத்துக்கும் புறம்பான கற்பனாவாத வழிப்பட்ட ஒன்றாகும். ஆனாலும், ஒரு தனிமனிதனின் வளர்ச்சியில் தார்மீக ரீதியான சுய -- தேற்றம் ஒரு இன்றியமையாத அம்சம் என்பதும் வாஸ்தவமே. எனினும், இந்த சுயேச்சையான மாற்றம் புறவயக் காரணிகளின் பாதிப்பின்றி நடந்து விடக்கூடிய ஒரு சங்கதியுமல்ல.

இருந்தபொழுதிலும், டால்ஸ்டாயின் இந்த சுலோகம் மானிடத்தின்பால் அவர் கொண்டிருந்த அழிவற்ற விசுவாசத்தையே பிரதிபலிக்கின்றது.

மனித ஆத்மாக்களில் என்ன நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பற்றி டால்ஸ்டாய் கொண்டிருந்த தெளிவான விளப்பமும், இதனை கலையழகுடன் இலக்கிய வடிவில் வெளிப்படுத்த இவருக்கு இயல்பாக வாய்த்திருந்த ஆற்றலுமே இவரது இலக்கிய மேதாவிலாசத்தின் மூலங்களாகும். இவரது இந்த மேதாவி லாசத்தின் இயக்கத்தினால்தான் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரும் இன்னும் இவரது உயிர்த்துடிப்பில் பிரசவித்த பாத்திரங்களான அன்னா கரீனாவும், ஆந்திரி பொல்கோன்ஸ்கியும் எம் மத்தியில் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

டால்ஸ்டாயினது செல்வாக்கின் இரகசியங்களில் இன்னொன்று அவரது தனிப்பட்ட ஆளுமையிலும் -- அவரது மனித மேம்பாட்டிலும் -- அவரது ஒவ்வொரு எழுத்தினையும் சிறப்பம்சப் படுத்தும் மனோதிடமிக்க உறுதிப் பாட்டிலும் -- தங்கியுள்ளது.

வீறுமிக்க இலட்சியங்களை மனதில் சுமந்துகொண்டு அமைதியாக வாழும் மனோதிடம் அவருக்கு வாய்த்திருந்தது; தான் சார்ந்த வர்க்கத்தினரை உதறித் தள்ளும் தைரியம் அவரிடமிருந்தது; 82-வயதடைந்த முதிர்காலத்திலும் தமது தார்மீக நம்பிக்கைக்கு முரணானதையும் ஒதுக்கித் தள்ளும் வலிமை அவருக்கு வாய்த்திருந்தது.

சுருங்கக் கூறின், டால்ஸ்டாய்க்கு விவஸ்தையுள்ள மனச்சாட்சி இருந்தது. இதனால்தான், டால்ஸ்டாய் அவரது காலத்தின் மனச்சாட்சியாக வர்ணிக்கப்படுகிறார்;

டாக்டர் கோஷூர்

டாக்டர் கோஷூர் சமீபத்தில் நம்மை விட்டு மறைந்துவிட்டார்.

உலகப் புகுத்தறிவுவாதிகளுக்கு இவரது மறைவு மிகப் பெரிய இழப்புத்தான். மனித குலத்தைப் பீடித்துள்ள அறியாமை நோயிலிருந்து அதை விடுவிக்க அயராது பாடுபட்டு வந்தவர் இவர்.

இவரைப் பற்றிப் பல்வேறு பட்ட கருத்துள்ள மக்கள் மத்தியில் பலவிதமான கருத்துக்கள் நிரம்பியிருந்தது உண்மை. ஆனால் இவரது நேர்மையில் யாருமே சந்தேகப்பட்டதில்லை. கடைசி வரையும் தான் சொல்லி வந்த இலட்சியங்களுக்காக வாழ்ந்து காட்டி மறைந்த பெருமகன் இவர்.

தனது உடலை மருத்துவக் கல்லூரிக்குத் தானமாக்கியதும் கண் தானம் செய்ததும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். கேரளத்தில் பிறந்த இவர் மதப் பிற்போக்கு வாதிகளுக்கு என்றுமே ஒரு சவாலாக விளங்கினார். முடிவில் கொழும்பில் தனது இல்லத்தில் இறுதி மூச்சை விட்டார்.

புகுத்தறிவுத் தந்தை என நமது நாட்டில் வர்ணிக்கப்பட்டு, செயலாக்கத்துடன் உழைத்து வந்த டாக்டர் கோஷூரின் மறைவையிட்டு மல்லிகை தனது வருத்தத்தை தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது.

— ஆசிரியர்



கூடுகளும் வீடுகளும்

மு. சடாச்சரன்

கோணலாய் ஏழெட்டுக் கொப்புகி கரம்நீட்டி
வானத்தை முட்ட வளர்ந்து சடைத்துள்ள
பென்னம் பெரிய பலாமரம் ஒன்றந்த
வீட்டின் அருகே வெகு நாளாய் நிற்கிறது!

கூட்டி ஒதுக்கக் குறையா திலைகளைக்
கொட்டி வைக்கும் வாசலெலாம்!
கொஞ்சமும் அஞ்சாது!

வீட்டில் வசிப்பவளே;
வேதனையோ டெழுந்து,
திட்டி! அதைக் கூட்டித்
திரும்பவும் குப்பையிலே கொட்டிவிட்டு
அண்ணாந்து கொஞ்சமதைப் பார்க்கின்றான்!

“பிஞ்சுகள் ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை!
இவ்வருடப் பஞ்சத்துக் கேதும் பலனில்லா,
இம் மரத்தை வெட்டி எடுத்து
விலைக்குக் கொடுத்தாலும் நட்டமில்லை!”
என்றதனை நன்றாகப் பார்க்கின்றான்!

“கொப்புகளின் தொங்கலிலே
கூடிருண்டைக் காக்கைகள்
எப்போது கட்டியதோ?
இந்த இழவால்தான்,
வீட்டுக்குள் பண்டமெதும் வைக்க முடியவில்லை!

பூட்டாது விட்டால் புரட்டிவிடும்!
நம்பிள்ளை கைகளிலே வைத்துக்
கடிப்பதனைப் பார்த்திருந்து
பையவே வந்து பறித்தெடுக்கும்!
கொத்திவிடும்!

காக்கைகளால் பெரிய கக்கிசந்தான்!
இக்கூட்டைப் பேர்த்தெறிந்து விட்டால்
பிழையில்லை!
ஆள்ளுன்றைப் பார்த்தழைத்து வந்து
இப்பலாக்கந்தை வெட்டிடுவோம்!”

என்றெண்ணிப் பாதையிலே
ஏற்றவனைத் தேடியந்த
வீட்டிலே வாழ்வோன் வெளிக்கிட்டான்,
அச்சமயம்;

“தேங்காய்கள் ஆய்கிறதோ?...”
என்றந்த விதியிலே
கேட்டொருவன் வந்தான்,
உடனவனைக் கூப்பிட்டான்!

“இந்த மரத்தில் இருகின்ற கூடுகளைக்
கந்தோடு வெட்டிவிடு காசுதான்” என்றவுடன்

“வேண்டாம் எனக்கந்த விசர்வேலை!
வீடுகளும் கூடுகளும் ஒன்றேதான்!
குஞ்சிருக்கும் பாவம்” என்றான்;

“எங்கள் வளவில் எவரையும் கேளாமல்
இங்குவந்து கூடுகட்டி இக்காகம் வாழ்வதுமேன்?
தொல்லை பல தந்தெம்மைத் தொந்தரவு செய்கிறதேன்?
எங்கள் உரிமைக் கிடையூராய் நிற்பதுமேன்?
நல்லதா பாருங்கள்? நானுனக்குக் காசுதந்தால்
செய்வதற் கென்ன சிரமம் உனக்குண்டு?

கைநிறைந்தால் தானே கவலையின்றிச் சாப்பிடுவாய்?”

என்றுடனே பையில் இருந்த
ஒரு ரூபாக் காசெடுத்து நீட்டி
அந்தக் காக்கைகளின் கூடொடித்து
வீசிவிடும் என்றான்;

வெறுப்போடதைத்தட்டி,
காசிலை அஃது கவலைதரும் தம்பி என்று
ஏசி நடந்தான்
இதயமுள் நல் மனிதன்!

கூசி மனங்களிந்து கூடுகளைக் காக்கிறான்!
அவ்வீட்டுக்காரன் அனுதினமும்: பூரிக்க
நேசித்து வாழ்வதே நேர்!

கேள்விகள் புதுமையாக இருக்கட்டும்.— தரமானவையாக அவை அமையட்டும். உங்களது கேள்வியின் ரசனை எமது பதிலுக்கு உற்சாகமூட்டட்டும்.



டோமினிக் டீவ்

❖ சமீபத்தில் தமிழ்நாடு போய் வந்தீர்களே; அந்த அனுபவங்களைச் சொல்ல முடியுமா?

உடுவில். ஆர். கணேசன்

பல அனுபவங்கள் ஏற்பட்டன. அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் தொடர்ந்து மல்லிகையில் எழுதுகின்றேன்; படித்துவிட்டு உங்களுடைய கருத்துக்களை எழுதுங்கள்.

❖ சமீபத்தில் இலங்கை வந்திருப்பானந்த வாரியாரி பிரசங்கங்களைக் கேட்டீர்களா? அது பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

கோப்பாய். த. வா. பாலன்

உண்மையைச் சொல்வதானால் வாரியாரிடம் நான் எதிர்பார்த்ததைப் பெற முடியவில்லை. படு ஏமாற்றம் என்மனதிற்கு. இங்கும் தமிழகத்திலும் மூன்று தடவைக்கு மேல் வாரியாரின் கதாப்பிரசங்கத்தை உன்னிப்பாகக் கேட்டிருக்கின்றேன், அதே சமயம் சுவாமிநாதத் தம்பிரானது கதாப்பிரசங்கங்களையும் செவிமடுத்துள்ளேன். தம்பிரானுடைய கதை சொல்லும் பாணி, கதைக் கோரிவை கொடாமல் உபகதை

சொல்லி மூலக் கதையுடன் இணைக்கும் பாங்கு, உத்தி முறைகள் அத்தனையும் அபாரம்!— அபாரம்!

வாரியாரிடம் சரக்கு இருப்பதை விட, விளம்பரப் புகழ்தான் அதிகம் என்பது எனது அபிப்பிராயம். அத்துடன் பிரசங்கத்துக்கு நமது தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களுக்குப் பின்னால்தான் மற்றவர்களெல்லாம்.

இது நம்மவர்கள் என்பதால் சொல்லப்படும் கருத்துக்களல்ல. நெருங்கி, ரசித்து, உணர்ந்து சொல்லும் உண்மைகள் இவை. நமது சனங்களுக்கு இது எங்கே புரியப்போகின்றது?

❖ இம்முறை 14-வது ஆண்டு மலர் சம்பந்தமாக கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் ஒரு கூட்டம் கூட வைக்கவில்லையே, ஏன்? சலித்துப்போய் விட்டீர்களா?

கொழும்பு. ப. சதாசிவம்

கொழும்பில் மலர் சம்பந்தமாக ஒரு கலந்துரையாடல் ஏற்பாடு செய்ய முனைந்து பாடுபட்டபொழுதிலும் கூட மண்ட

பம் எடுப்பது சிரமமாக இருந்தது. அத்துடன் நான் தமிழ்நாடு சென்றதால் ஏற்பட்ட சுணக்கம் மலர் பிந்திவர முடிந்தது. எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு கால நெருக்கடியை ஏற்படுத்தி விட்டதால் கூட்டம் நடத்த முடியவில்லை. இது உண்மையில் எனது மனசுக்கும் ஒரு சங்கடத்தையே ஏற்படுத்தியது.

❖ தமிழ் நாட்டில் பல எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்திருப்பீர்கள் என நம்புகின்றேன். அவர்கள் ஒவ்வொருவர் பற்றியும் சொல்ல முடியுமா?

இளவாலை. ப. ஆரோக்கியம்

பலரைச் சந்தித்தேன். அதே சமயம் தனித் தனியாக அவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல முடியாது. கட்டுரை எழுதுகின்றேன் அதில் ஓரளவு சில தகவல்களைச் சொல்ல முயற்சிக்கின்றேன்.

❖ உங்களுடைய பதினைந்து நிமிடச் சென்னை ரேடியோப் பேட்டியை வாஷிங்டனில் கேட்டேன். அதே போல இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் பேட்டியை 'சுழ்நாடு' வார மலரில் மொழிபெயர்ப்பில் படித்தேன். இப்படியான பிரபலம் வேறு எந்த எழுத்தாளர்களுக்கும் தமிழ்நாட்டில் இதுவரை கொடுக்கப்பட்டதில்லை என அறிகிறேன். இதன் பின்னணி என்ன?

மாணிப்பாய், டி. ராஜேந்திரன்

இதன் பின்னணி முன்னணி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நமது நாட்டைப் பற்றித் தெரிய வேண்டுமென்ற ஆவல் இளந்தலைமுறை ரசிகர்களிடமும் படைப்பாளிகளிடமும் வளர்ந்து வருவதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. மல்லிகை பற்றிய செய்திகள் ஏற்கனவே பரவலாகப் பிரபலம் பெற்றிருந்தன. ஒரு படைப்பாளி என்பதை விட,

ஒரு பிரபல இலக்கியச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் என்ற தாகம் இவைகளுக்குக் காரணமாக இருக்கலாம் என நம்புகிறேன். அத்துடன் எனது பெயர் தமிழ்நாட்டில் ஓரளவு தெரிந்த பெயராகவும் இருக்கிறது. இதுவும் ஒரு காரணமாக அமையலாம்.

❖ ஆண்டு மலர் அற்புதமாக அமைந்திருந்தது. சில குறைபாடுகளும் இல்லாமல் இல்லை. அதைக் கவனித்து ஒரு நல்ல மலரை உருவாக்கி இருக்கலாமல்லவா?

அ' புரம். க' தாமோதரன்

மலர் உருவாகி வரும் நெருக்கடியான நேரத்தில்தான் நான் அவசர அவசரமாகத் தமிழ்நாட்டுக்கு அழைக்கப்பட்டேன். எனது முழுக் கவனத்தையும் மலர் மீது செலுத்த முடியவில்லை. நீங்கள் காணும் குறைபாடுகள் நான் வேண்டுமென்று செய்த தவறுகள் அல்ல; குறைபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டினால் கூடியவரை திருத்திச் செய்ய முற்படுவேன்.

❖ ஜெயகாந்தன் இலங்கைக்கு வருவதாக ஒரு செய்தி அடிபடுகின்றதே, அது உண்மையானதா?

கொக்குவில். த. தேவபாலன்

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் 2-வது ஆண்டு விழா அடுத்த ஜனவரியில் தேசம் பூராவும் நடைபெற இருக்கின்றது. அந்த விழாவில் நண்பர் ஜெயகாந்தன் கலந்து கொள்வார் என நம்புகின்றேன். சென்னையில் என்னைச் சந்தித்த பொழுது கூட நான் அவரை அழைத்திருந்தேன். வருவதாக ஒப்புக் கொண்டுள்ளார். இந்தத் தடவை நிச்சயம் வருவார் என்றே எதிர்பார்க்கின்றேன்.

* தமிழ் நாட்டில் ஏதாவது படம் பார்த்தீர்களா? பார்த்திருந்தால் அதைப் பற்றிச் சிறிது கூறுவீர்களா?

புத்தூர். எல். தவஞானம்

ஒரேயொரு படம் தான் பார்த்தேன். 'கிழக்கே போகும் ரயில்' வேறு புதுப் படங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தும் என்னுள் ஏனைய படங்களைப் பார்க்க முடியவில்லை. கிழக்கே போகும் ரயில் ஒரு புதுமையான தயாரிப்பு. '16 வயதினிலே' என்ற படத்தை நெறிப்படுத்திய பாரதிராஜாவே இந்தப் படத்தையும் இயக்கியுள்ளார். எந்த விதமான பிரபலங்களும் இல்லாமல் மிகக் கச்சிதமாக ஒரு படத்தைத் தயாரித்து வெற்றிபெற முடியும் என்பதை நிரூபித்துள்ளார் பாரதிராஜா.

அழகுக் காட்சிகளும் வண்ணச் சித்திரங்களும் இன்னும் 'குழு குழு' வென்று என் மனசில் நிறைந்துள்ளன. நான் ரொம்பவும் ரசித்துப் பார்த்த படங்களில் ஒன்று கிழக்கே போகும் ரயில்.

* இன்று இலங்கையில் இலக்கியக் கலந்துரையாடல்களோ கருத்துப் பரிவர்த்தனைக் கூட்டங்களோ அருகிப் போயிருக்கின்றனவே இவைகளைப் போக்கித் தரமான இலக்கியக் கூட்டங்களில் கருத்துக்களைக் கேட்க விரும்புகின்றேன். இதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?

கொழும்பு. க. தவேந்திரன்

உண்மைதான். சமீப காலங்களில் தரமான இலக்கியக் கூட்டங்களோ சொற்பொழிவுகளோ நடைபெறவேயில்லைத்தான். இப்படியான மனக் குமைச்சலைப் பலரிடம் நான் நேரில் கேட்டிருக்கின்றேன். எல்லாரும் இதை

உணர்ந்து கொண்டால் நல்லது. கூடிய சீக்கிரம் இந்தத் தேக்கம் தீரவேண்டுமென மனதார ஆசைப் படுகின்றேன். நீங்களும் உங்கள் மட்டத்தில் முயற்சி செய்யுங்கள்.

* தாமரை ஒழுங்காகக் கிடைக்க வழி என்ன? அதை மாதாமாதம் எப்படிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதற்கு உங்கள் உதவி தேவை.

கோப்பாய். க. சற்குணம்

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை யினர். தகுவிக்க ஏற்பாடு செய்து வருகின்றனர். அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள். இது தவிர ஒரு வழி நான் கூறுவதானால் மல்லிகை ரசுர்கள் தமிழ் நாட்டில் ஏராளம். அவர்களுக்கும் அங்கு இதே பிரச்சினைதான். இங்கிருந்து மல்லிகையை மாதாமாதம் அவர்களுக்கு அனுப்பி. தாமரையைப் பெற்றுக் கொள்ளப்பாருங்கள்.

* மல்லிகைக்கு மெஷின் வாங்கி விட்டீர்களா? முயற்சி எத்தனாவில் இதுவரை இருக்கிறது.

ஹபரன். ந. தேவதாஸன்

இன்னும் வாங்கவில்லை. முயன்று கொண்டிருக்கின்றேன். பல நல்ல நெஞ்சங்கள் தாங்களும் உதவுவதாக வாக்குறுதி தந்துள்ளனர். இன்னும் நமக்குத் தகுதியான மெஷின் கிடைத்த பாடாயில்லை. தினசரி அது சம்பந்தமாகத்தான் முயன்று கொண்டிருக்கிறேன். உங்களைப் போன்ற நல்லபிமானிகளின் தூய எண்ணம் விரைவில் நிறைவேறும் என்றே நம்புகின்றேன்.